

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akk

3 ADET
25 000
LİRA

3 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

3 ADET
10 000
LİRA

3 ADET
2.500
LİRA

40 ADET
1.000
LİRA

40 ADET
500
LİRA

70 ADET
250
LİRA

ve
800 kişiye
çeşitli
para
ikramiyeleri

FAAL 4-409

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

cem'an
245.000
lira tutarında
ikramiye

olaylar

A olaylar

Ne ile yaşanır?

DÜNYA gazetesi, «Yalnız ekmekle yaşamaz» adlı bir hatıranın reklamını yapıyordu. Bu, eski bir komünistin hatırasıdır. Dünya, bu hatıraların yayınına başlamadan, Yeni Gazete, birden, «Yalnız ekmekle olmaz» adıyla aynı hatıraları tefrikaya başladı.

Buna, Dünya gazetesi çok kızmış. Adını vermeden, Yeni Gazete'ye «teessür ve teessüflerini» bildirdikten sonra, «kanunî yollara» başvuracağını da yazıyor.

İki gazeteden hangisinin haklı çıkacağı şimdiden kestirilemez. Ama elbette, hangisi «telif hakkı» ödemişse, o haklıdır. Ne var ki, her iki gazetenin, adı geçen hatırayı reklâmlarında «telif hakkı»nın, ödendiği, satın alındığı yazılı değildi. Yalnız ekmekle olmaz, yaşamaz... Doğru, çok doğru ama, gazetecilikte de yalnız makasla yaşamıyor artık.

✱

İki fedakâr!

TARİH, birçok kralın, padişahın, şahın, imparatorun fedakârlıklarıyla süslüdür. Yakın tarihte bunlardan iki fedakâr tanıdık: Biri, İngiltere Kralı Sekizinci Edvar, öbürü de İran Şahı... İngiltere Kralı, Madam Simpson'un aşkı uğruna tahtını feda etmişti... İran Şahı da, tahtı uğruna Süreyya'nın aşkını feda etti!

İnanmamıştım!

GAZETELERDE, yüksek ses sanatkarlarımızdan Müzeyyen Senar'ın sesini kaybettiği haberi çıktı. Bayan Senar, «Sesimi kaybetmedim, dedikodu çıkarmışlar» diye bu haberi yalanladı.

Doğrusu bu haberi yalanlamak bile istemezdi. Senar, gazeteci değil, yazar değil, şair değil ki sesini kaybedsin. Sesini kaybeden yazar çoktur ama, sesini kaybeden okuyucu bizde hiç görülmemiş!

✱

Yarını düşünmemek...

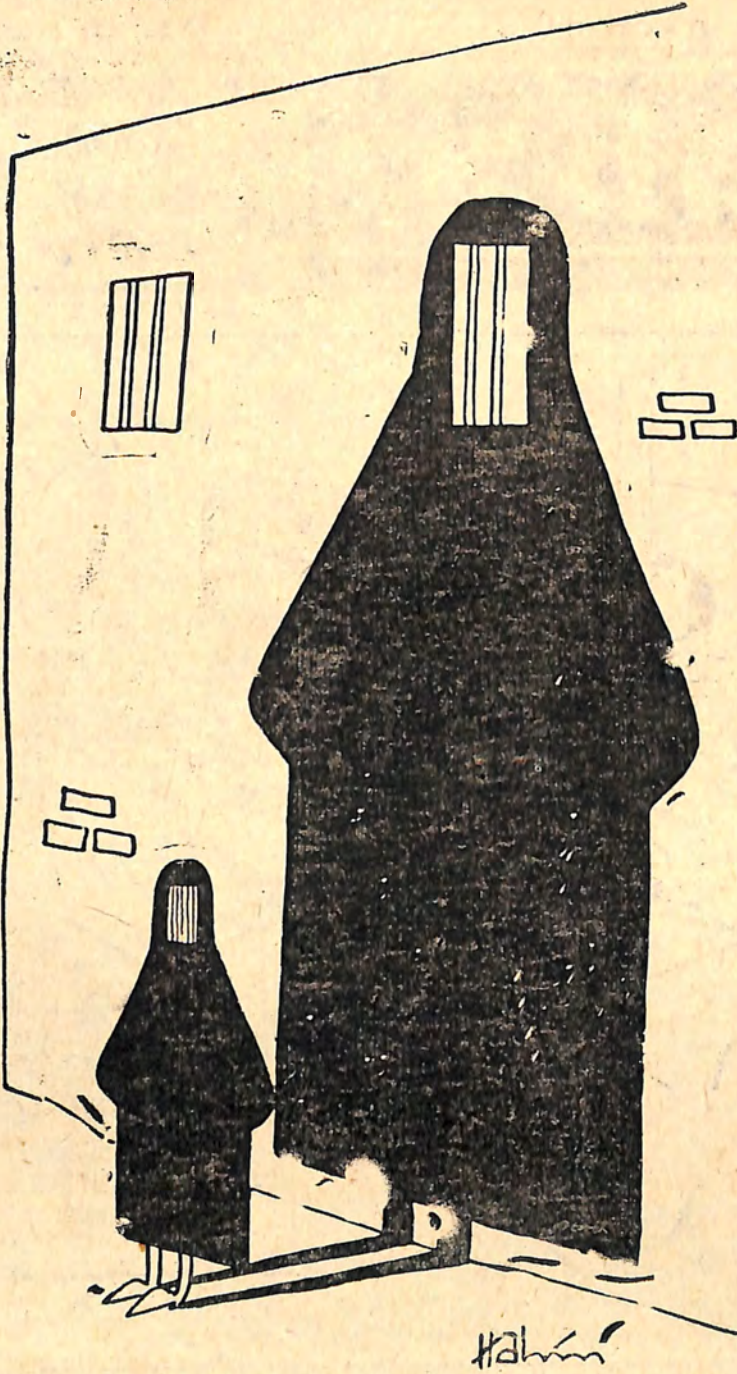
ALİT Fahri Ozansoy, kendisi de mizah yapar. Mizah diye yazdığı yazılar pek mizah değilse de, ciddi yazıları doğrusu oldukça başarılı mizah sayılabilir.

Havadis gazetesindeki bir tiyatro eleştirmesinde üstat, gülmeyi şöyle anlatıyor:

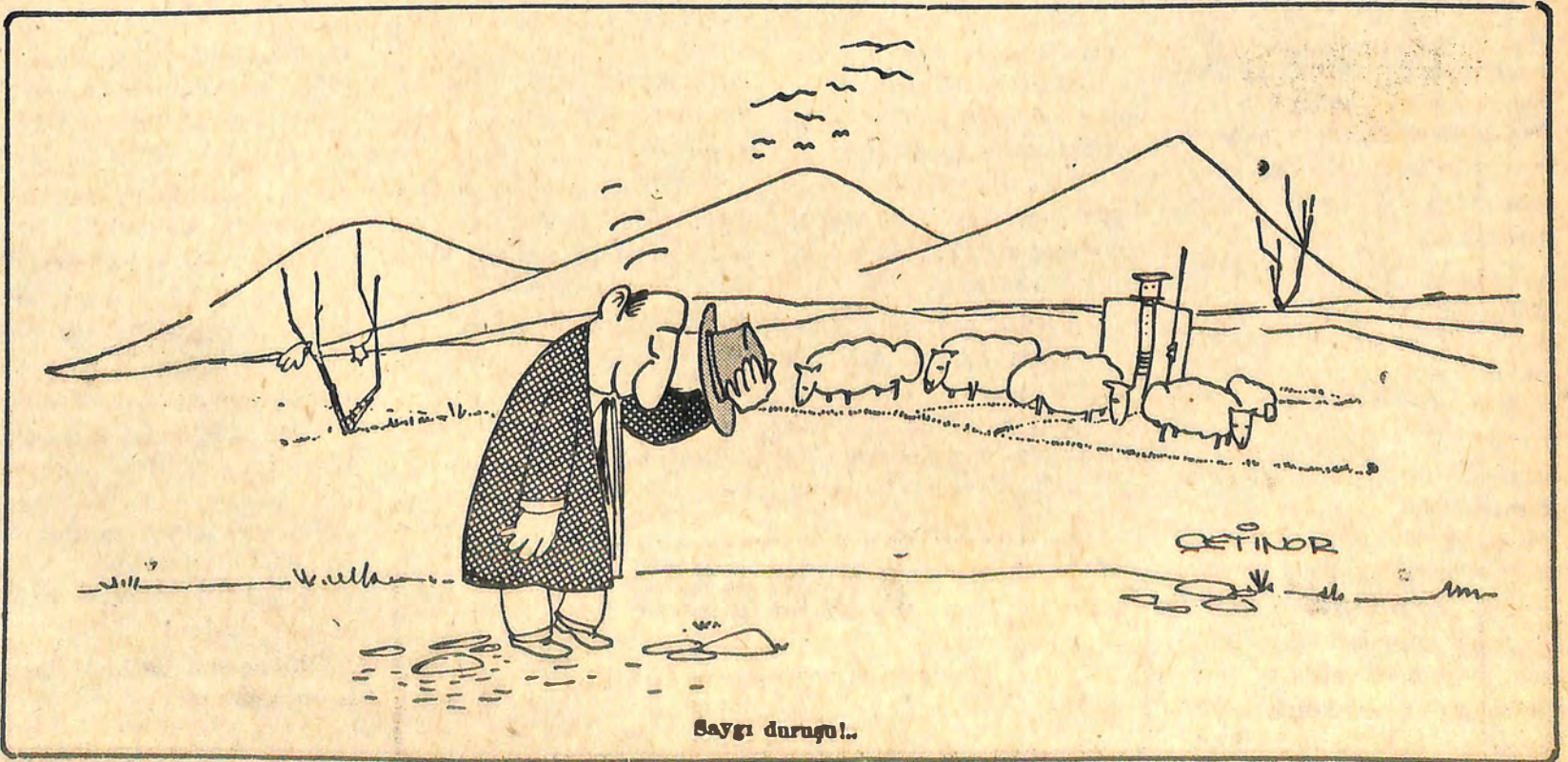
«Gülmek, fâniler için, yarının karanlık meçhulünü düşünmemek için en güzel koruyucu bir silâhtır.»

Bir cümlede alt alta iki «için» sıralayan sayın edebiyat öğretmeni Bay Ozansoy'a göre gülmek «yarının karanlık meçhulünü düşünmemek için koruyucu silâhsa...» imiş.

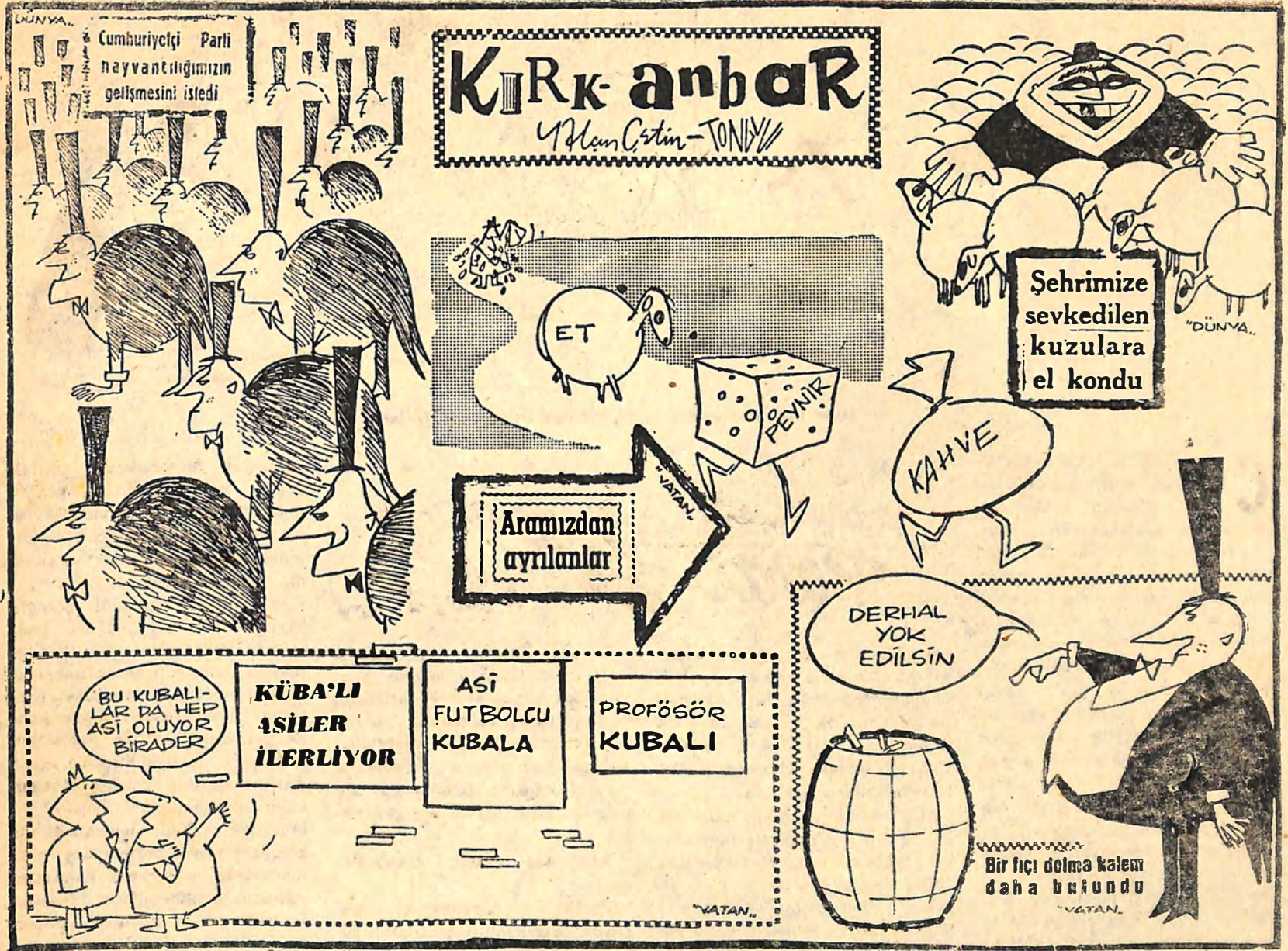
Bir yanlışlık olacak, yarının karanlık meçhulünü düşündürmeyen gülmek değil, esrar, afyondur. Yoksa üstat esrarla mizahı birbirine mi karıştırdı?..

YAZISIZ!..

Saygı duruşu!..

Tören - Şölen!

İSTANBUL Hemşeriler Cemiyeti bir toplantı yapmış. Bu toplantıya iki bin kişi çağırılı imiş, ama gele gele otuz kişi gelmiş.

Ötümüzde «bu kadar da resmi örnekleri varken, bazı çok kolay işleri bir türlü öğrenemiyoruz. İstanbul Hemşeriler Cemiyeti, törenden sonra bir de şölen olduğunu söyleseydi, o zaman otuz kişi bile çağırılmış olsalar:

— Hep hemşeriyik... diye otuz bin kişi toplantıya dolardı!

✂

Aşk - Meşk!

BİR Amerikalı daha Müslüman olmuş. Din değiştiren Amerikalı, kendi dininden bir kötülük mü görmüş, yoksa bütün dinleri incelemiş de, kendine en uygun, doğru gelen dini mi benimsemiş? Hayır, değil. Gazete, «Sevdiği kızla evlenmek için bir Amerikalı Müslüman oldu» diye yazıyor.

Bu gönül denilen kuş pek hoppedir, daldan dala konar. Sevda yüzünden Müslüman olan Amerikalı, altı ay sonra bir Yuhudi güzeline, üç ay sonra bir Ermeni dilberine tutulursa ne olacak?

Yaşadığımız yüzyılın insanları işte böyle: aşk için din, meşk için parti değiştiriyorlar.

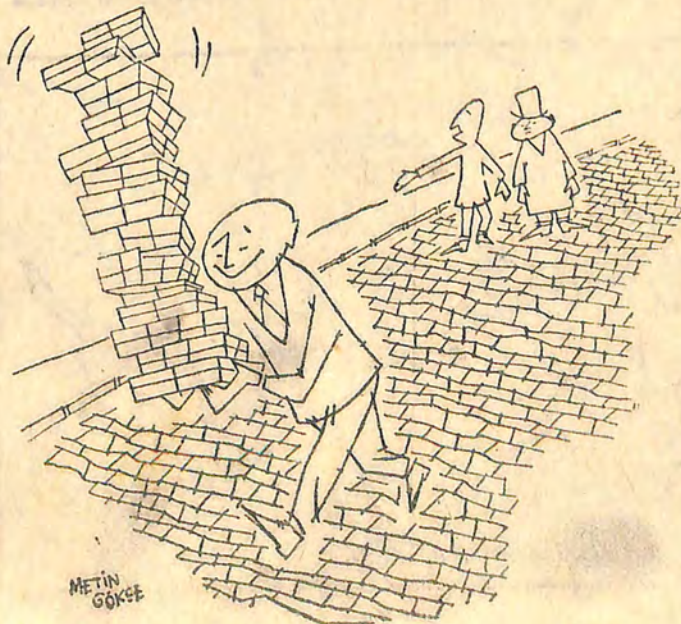
Altın yumurta!

Harika çocuklarımızdan birinin şerefine, sengin alle dostlarından biri büyük bir ziyafet veriyordu. Yemeğin yarısında ayağa kalktı ve elini çocuğun omuzuna koyup, dokunaklı bir konuşma yaptı. En sonunda da:

— Biz, dedi, bu minicik yıldızımıza çok şeyler borçluyuz...

Sonra, öbür yanında oturan, harika çocuğumuzun annesine doğru dönerek ilâve etti:

— Altın yumurtlayan tavuğa da tabii!..

— Zavallı... Çoker hastası!

Hani oruç?...

Geçen hafta Profesör Kubalı meselesi Meclise getirilmişti. Maarif Vekili, ter dökererek sözlü soruları cevaplandırırken, ağzı kurumuş olacak ki, bir yudum su içmiş. Muhalefet sıralarından hemen feryadı basmışlar:

— Hani oruç?.. Hani oruç?..

Allah, Allah!.. Artık bu muhalifler de çok oluyorlar doğrusu... Daha seçimlere üç buçuk sene var. Şimdi namazın, orucun sırası mı?..

ÇİMDİK

İşi büyütmüş!

Gazeteler yazdı: Bir kamyonlu dolandırıcı yakalanmış...

Bunu konuşan iki yeni zengin-den biri herifi ayıpladı:

— Çok toy şeymiş be... İnsan işi o kadar büyütür mü?.. Böyle şeyler için en güzel vasıta otomobildir!

— Baba bak, sinemacılar yerli film çevirmeye gidiyorlar!..

CUMHURİYETÇİ Satvet Partisi'nin genel başkanı, o gün ilk basın toplantısını Semiramis pastahanesinde yapıyordu. Üstü yeşil çuha ile örtülü uzun masanın çevresine, gazete muhabirleri sıralanmıştı. Fotoğrafçılar da ayakta duruyorlardı. Genel başkan, sigarasını önündeki tablaya bastırdıktan sonra söze başladı:

— Aramızda bulunan gazeteci arkadaşlarımızı büyük bir sevgiyle selâmlamak, yurdun semalarında bir yıldız gibi parlayan partimizin ilk ve şerefli bir vazifesidir. Bugün memleketimizde bulunan siyasi partiler, basına karşı maalesef anlayışlı davranmıyorlar. Ama biz, basın'ın, memleket hizmetindeki büyük rolünü iyi kavramış bulunuyoruz. Öteki partiler basın'a karşı âdetâ «Yakalayın, basın, ezin» politikası takip ediyorlar. Bu politika aslında «basın» politikası değil, «karpuz kabuğuna basın» politikası halinde netice vermektedir.

Arkadaşlar partimizin politikasını ve programını, sizlere burada kısaca açıklamak isterim.

Dün vilâyetin tasdikinden çıkan programımızın ilk umdesi, memleketin iktisadî durumunu ele almaktadır. Eğer piyasayı dolaşa-

cak olursanız, ihtiyaç maddelerinin günden güne ortadan kaybolduğunu görürsünüz. Bu dert belki ileride daha da artacak ve artık dayanılmaz bir hale gelecektir. Biz, bu iktisadî çıkmazı, ancak hayvancılıkla yenebiliriz.

Hayvancılık deyince tabii ilk akla gelen şey, domuzlarımız oluyor. Bilirsiniz ki bu memleketteki kadar domuz, hiç bir memlekette yoktur. Hem bizim domuzlarımız gayet yağlı ve semiz olur. Sosyal geleneklerimize göre halkımız domuza el sürmek istemez. Onlara hınzır gözüyle bakar. Onun için bu hınzırları ihraç etmek, halkımızın hem psikolojisine, hem de menfaatlerine uygun bir harekettir. Biz, kızdığımız kimseye, «Domuz gibi herif» deriz. Aslında domuzlara kızmamak, onlardan istifade yollarını araştırmak zorundayız. Domuzculuğumuzu geliştirerek, memlekete bol döviz girmesini sağlamak, partimizin ilk vazifesi olacaktır.

Domuz ihracatı yapacağımızı duyan bazı celepler, zengin vurguncular ve karaborsacılar, belki bu kararımız karşısında endişe edeceklerdir. Fakat etmesinler. Biz şimdilik sadece domuzlarla meşgul olacağız. Domuz oğlu domuzlara belki ileride sıra gelecektir.

Muhterem gazeteci arkadaşlarım,

Partimizin hayvancılık konusunda, ikinci faaliyet sahasını sümüksü böcekler teşkil ediyor. Sümüksü böcek deyip de geçmemeliyiz. Sümüksü böcek gerek kendi vücudu, gerekse kabuğu itibarıyla çok faydalı bir mahlûktur. Partimiz, dokumacılık sanayinde büyük bir inkılâp yapmayı, sümüksü böcekler sayesinde mümkün görmektedir. Malûmu âlileri, sümüksü böcek devamlı şekilde salya ifraz ederek, dolaştığı zeminde çok hoş bir parlaklık meydana getirir. Binaenaleyh, sümüksü böceği, bir metre kare patiska üzerinde do-

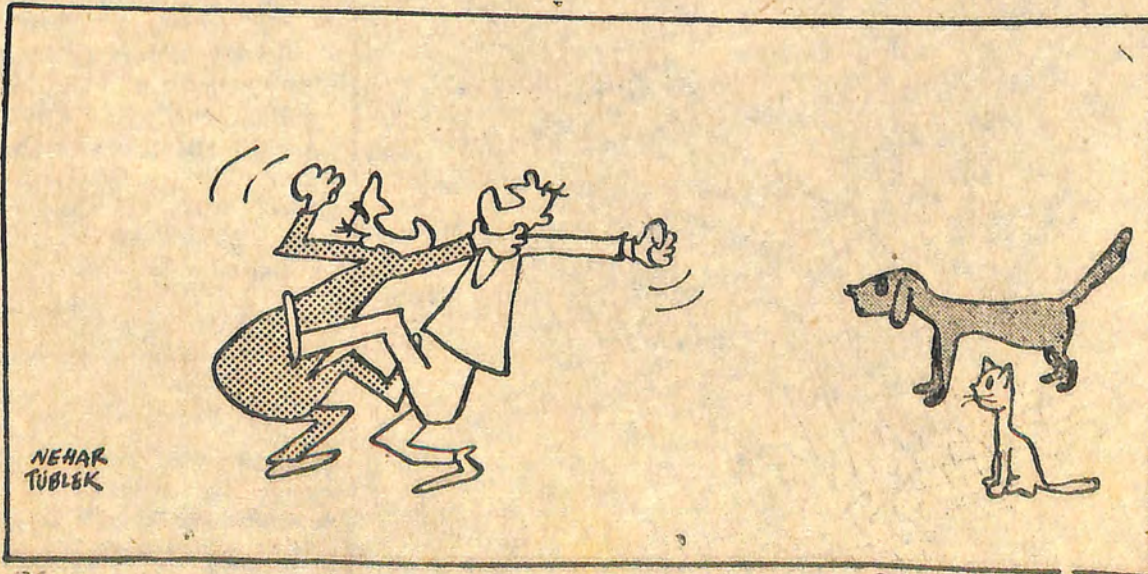
laştıracak, bu patiskayı parlak poplin haline koymak pekâlâ mümkündür. Esasen memlekette poplin sıkıntısı çekildiği için, sümüksü böcekleri kısmen bu sahadan kullanmak faydalı olur.

Bilirsiniz ki, sümüksü böceğin kabuğu da sedef düğme imalatında kullanılır. Gömlek düğmelerini sümüksü böcek kabuklarından yaparlar. Binaenaleyh partimiz, hem patiskayı poplin haline getirmek, hem de gömleğin düğmesini tedarik etmekle, genç demokrasimizin gömlek davasını temelinde halletmiş olacaktır.

Ayrıca yabancı memleketlerde sümüksü böcek değerli bir gıda maddesidir. Bilhassa Fransa'da sümüksü böceğin pilâkisi, tavası ve salçası çok makbûldür. Bunun için sümüksü böceklerimizi de, kısmen ihraç etmemiz gerekiyor. Zaten sümüksü böcekler memlekette kaldığı müddetçe, bir çok işlere de menfi örnek oluyorlar. Bu bakımdan kendilerini, memleketimiz için zararlı sahalardan alarak, döviz kaynağı haline getirmeliyiz.

Partimizin bir umdesi de, tesbih böceklerine aittir. Vilâyetinde, Belediyede ve bir çok müesseselerimizde çalışan personelin yıllık tesbih ihtiyacı binleri aşmaktadır. Yurtta kahve bulunmadığı için, hepimiz bu yokluğa katlanıyoruz. Fakat tesbih hürriyetini kırmak için ortada hiç bir sebep yoktur. Bu mesele, küçük bir teşkilât işidir. Tesbih böceklerini topladıktan sonra, bunları havagaz fırınında kurutup ince bir ipliğe dikmek, memleketin tesbih davasını kökünden halledecektir. Aynı zamanda memurların, öğretmenlerin ve emeklilerin, geçim zorluğu karşısında «Ya sabır» çekmelerini, elden geldiği kadar kolaylaştırmak maksadıyla, geniş bir tesbih endüstrisine ihtiyacımız aşîkârdır. Partimiz bu endüstriyi de kısa zamanda gerçekleştirecektir.

Güvercin gübresinin, milli kalkınmamızdaki önemli rolüne gelince: Bu gübrenin dünya çiçek sıratındaki rolünü hatırdan çıkarmıyan partimiz, güvercin güb-

YAZISIZI..

resl istihsalını mükemmel şekilde organize etmek kararındadır. Cami avlularında uçan güvercinlerin bıraktıkları gübreyi, yere düşmeden yakalamak için, partimizce «Tepsiiler teşkilâtı» kurulacaktır. Bu teşkilât mensupları, ellerinde tepsi bulundukları halde, cami avlularında istihsal yapacaklardır. Şimdilik bu vazifeyi seyyar bôrekçiler, şerbetçiler, simitçiler ifa etmekte iseler de bunları daha verimli hale koymak zamanı gelmiştir. Ancak Belediye teşkil edilen ve Taksimle Tünel arasında yere sigara atmaları gözetleme işiyle görevlendirilen Belediye zabıtası, güvercin gübresi istihsalının, Belediye tâlimatnamesine uygun olmadığını söylemektedir. Oysa ki aynı Belediye zabıtası, İstanbul sokaklarına günde yirmi beş bin kilo gübre bırakan beygir arabalarına karşı, son derece kayıtsızdır. Bu bakımdan gübre işini mutlaka ve önemle ele alarak, istihsalı sür'atle plânlaştırmak zorundayız.

Nihayet memleketimizin en mühim döviz kaynaklarından birisi de, eşek arısı meselesidir. Biz bugüne kadar eşek arılarının istifade çarelerini maalesef araştırmış değiliz. Eşek arılarının faaliyetinde bulunduğu memleketlerde, siyasî konuşmalar oldukça yumuşak cereyan eder. Yani eşek arıları, söz diellolarında, bir çeşit fren vazifesi görürler. Bu bakımdan Avrupa memleketlerinde eşek arılarına rağbet fazladır. Ama bizim memleketimizde bu hususa önem verilmez. Halbuki eşek arısı bizim için büyük bir döviz kaynağıdır. Bu bakımdan partimiz, eşek arısı istihsalını sür'atle organize etmek kararındadır. Bunun istihsalı de çok basit ve masrafsızdır. Bir eşeği kesip derisini yüzdükten sonra, etini açık havaya bırakacak olursak, civardaki bütün sinekler, gelip hayvanın üstüne konarlar. Eşek etinin kanını emen bu sinekler, tekrar havalandıkları vakit, derhal eşek arısı halini alırlar. Bunları ağ torbalarla yakalamak ve canlı olarak Avrupa memleketlerine sevk etmek lâ-

zımdır. Şu halde eşek arısı elde etmek için iki unsura ihtiyaç var demektir. Birincisi eşek eti, ikincisi de kara sinek... Edirnekapı ve civarındaki sucuk ve sosis imalâthanelerinde çok miktarda eşek eti ve kara sinek bulunduğu için, bu havalide kurulacak bir avlama teşkilâtı, memleketimize servetler sağlayacak derecede istihsal yapabilecektir.

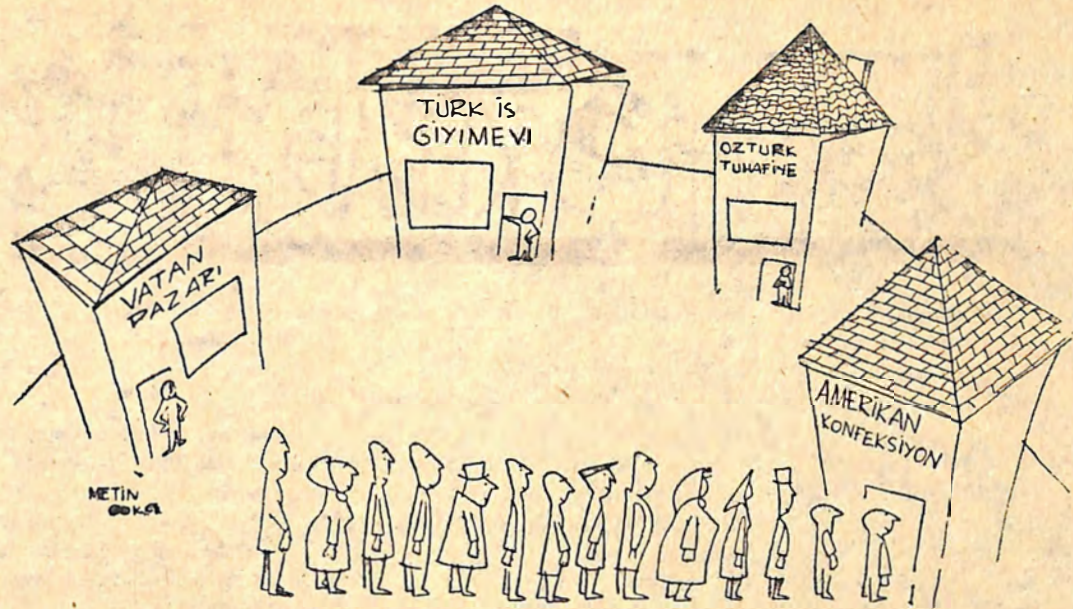
İstanbulda hem kara sinek ve hem de eşek tedariki bakımından bir sıkıntı bahis konusu değildir. Bilhassa eşeklerimiz çok iyi beslendikleri için, onların kanını emecek sinekler de çok semiz ve yağlı olacaklardır.

Netice itibariyle memleketimiz, ihtisasa dayanan plânlı bir çalışma sonunda, çabucak kalkınacak ve ancak bu hamlelerden sonra, hürriyetler meselesi ele alınacaktır.

Partimizin, kertenkele, hamamböceği, kaplumbağa ve tahtakurusu hakkındaki programını da gelecek toplantıda açıklamayı düştük.

Toplantımız burada sona eriyor. Gazeteci arkadaşlarımı büyük bir sevgi ile selâmlarım..

Adnan VELİ

Bayram alışverişli..

SİMİT:

Vapurlarda yolcular, resmi dairelerde memurlar tarafından kullanılan can kurtaran!.. Susamlısı mantarlısından daha çok işe yarar.

SEMER:

Atlara, eşeklere, katırlara giydirilen ceket.

Fıkra:

Bir köylün eşekleri dua etmişler:

— Allahım, şu semercinin canını al da sırtımıza semer vurulmaktan ve insan taşımaktan kurtulalım!

Cenabı Hak eşek kullarına acımış ve semercinin canını almış. Ama yerine oğlu geçmiş ve işe devam etmiş...

Ancak, semercinin oğlu, mesleğinde babası gibi usta olmadığı için, yaptığı bütün

semerler eşeklerin sırtlarını vurup yara etmiş!

Zavalı eşekler, ne eşeklik ettiklerini anlamışlar ama, iş isten geçmiş!

Şair, eşekliği insanlığına üstün birine şöyle nasihat ediyor: Yüksel ki yerin bu yer değildir Sırtında ceket semer değildir!

SİNEK:

Çeşidli vardır: Karasinek, sıvrisinek, kurtlu sinek, at sineği!

Fıkra:

Öğle sıcaklığında çölden geçen bir yolcu, bakmış, hurma ağacının gölgesinde ihtiyar bir Arap uyukluyor... Yüzünde arı kovanı gibi sinekler...

— Hacı, demiş, şu sinekleri kovsana yüzünden...

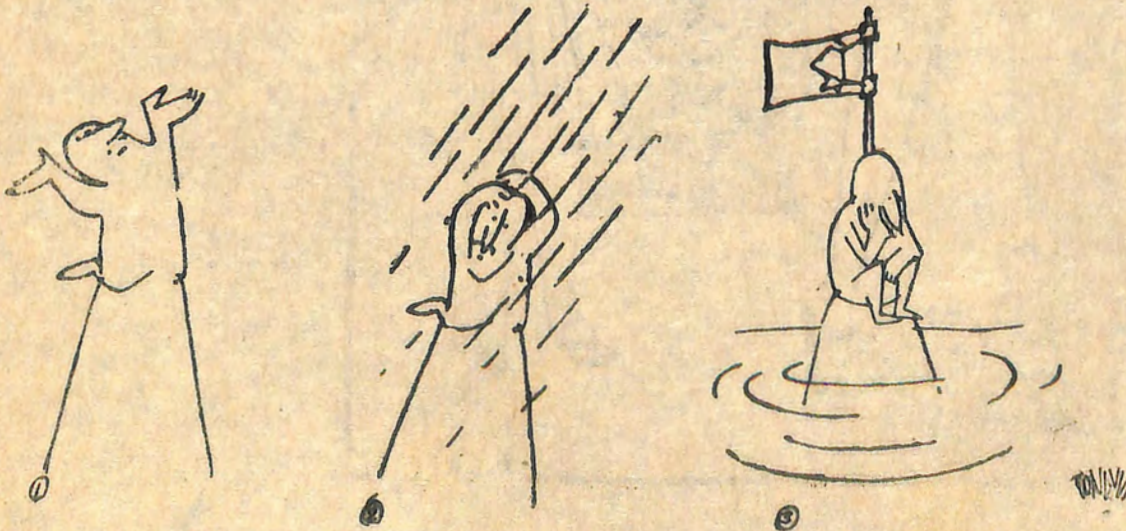
Hacı, uykulu bir sesle:

— Lâââ, demiş, onlar tok, kovarsam açları konar!

En ufak işten bile menfaat elde etmeğe çalışanlara: «Sinekten yağ çıkarır» derler. A talarımız da «Sinek küçüktür ama mide bulandırır» bayrammışlar. Sıkı perdahlı tıraş «Sinek kaydı» deriz. Sinek Türk şiirine ve Türk romanına da girmiştir. Şair Süruri, havada bir aşk vızıltısı çıkaran iki sineğin birleşmesine Ehcet hesabıyla şu mısra da tarih düşürmüştür:

Bir sinek, bir sineği vız diyerek öptü bugün!

Halide Edip Adıvar'ın «Sinekli Bakkal» ı pek meşhurdur.

YAZISIZ

O RMAN Mühendisi Yaşar Kaşar, ta ilkokuldan arkadaşımıdır. Evvelki gün:
— Benimle dağa çıkar mısın? dedi.
— Dağda ne yapacağız?
— Ben tahkikat yapacağım, sen sefa...
— Peki, ne vakit?
— Yarın.
— Ciple mi?
— Yürüyerek. Yol vasıtaya müsait değil.
— Ormancı olduğun için sana kızarlar. Sopa mopa yemiyelim?
— Hadi, hadi, saçmalama... Sen yürüyü tanıımıyorsun... Köylü... Efendimizdir.
— Dinle birader: Köylü hakikaten efendidir.
— Rey onda tabii.
— Yahu, çok menfisin.
— Sebebini anlatmama müsaade ediyor musun?
— Elbet.
— Ben, şehirde büyümüş bir köylü çocuğuyum.
— Şimdi savurdun işte. Seni ne zamandanberi tanırım. Doğma büyüme şehirlisin.
— Hayır Yaşar, şehre altı aylık iken gelmişim.
— Onu bilmem. Eeee?
— Kulağım, bugüne kadar hep köylü aleyhine söylenmiş laflarla doldu: «Falan çok zevksiz. Köy delikanlısı gibi giyiniyor.», «Hacıağayı görüyor musun. Köyde kazandıklarını yiyor.», «Filân aptahın biri. Gitti köyden kız aldı.», «Kızım, otobüste köylülerden uzak dur. Bitlenirsin.», «Köylü parçası değil mi? Herşey beklenir kendisinden.», «Şu köylüler ne pis kokuyor. Burnumun direği kırıldı!»
— Maalesef bunları diyorlar.
— Köylü cahil olabilir. Fakat merttir, misafirperverdir, iyidir.
— Sen epey dolmuşsun.
— Tabii dolarım. Köylü şimdi bunun acısını çıkarıyor.
— Neyle?
— Reyle!
— Hadi hadi, bırak şeyi. Yarın sabah sana kaçta uğrıyayım?
— Yedide, sekizde uğra.
— Yedi iyi. O saatte hazır ol.

ra görsünler. Yalansız, menfaatsiz.

— Kravatımı takma demiyorum. Fakat şu lácivert elbiseye yazık!

— Kravatı bağla. Bağladım.

Gökdereden yukarı tırmanırken kravatlı olduğuma bayağı sevindim.

— Yaşar!
— Efendim.
— Ayakkabı vuruyor yahu. Yürüyemeyeceğim.
— Eline al.

Aldım. Bu defa da çalılar, keskin kayalar, sivri taşlar...

— Of! Ay!.. Yaşar, yürüyemeyeceğim.

— Ayakkabıyı ayağına bağla. Bağcıkları ip yerine kullanabilirsin. Olmadı. Şöyle üstüne bas!

— Bağcık ayağımı kesiyor. Enli bir şey olsa.

Ardıçlar pantolonumu, böğürtlenler cekitimi parçaladı. Köye girerken:

— Ne üst kaldı, dedim, ne baş!
— Eee... Söyledik kardeşim!..

Şurada biraz bekleyiver. Ben Muhtarı bulayım.

Duvar dibine dikildim. Gelen geçen elime para sıkıştırmaya başladı. Kimi, avuç açmamakta inat ettiğim için cebime atıyordu. Sadakayı veren söyleniyordu:

— Bu ne biçim dilenci! Allah ırzı olsun bilem demeyo.

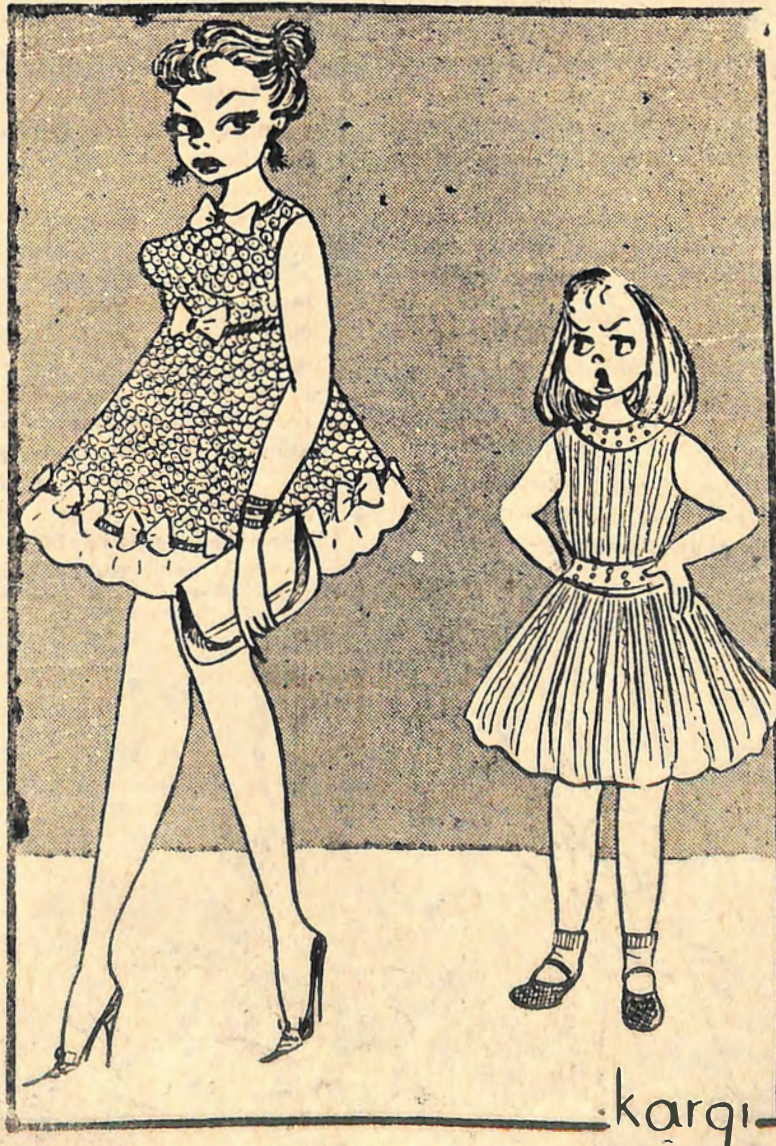
— Belki dilsizdir. Gollarında da mefluç felci vaa.

— Soralım bi keret. Hemşeri!

— Ne var?

— Sen dilsiz min?

Etekler kısalıp bel yukarı çıkınca:

— Rica ederim anne, evahımı çıkar arkandan!

— Evet.
— Göddün mü?.. Hemşeri, sen anadan doğma mı dilsizsin, sornadan mı oldun?
— Anadan doğma.
— Doğahdan şimdiiyedek heç bi gelime konuşmadın mı?
— Hiç bir kelime!
— Lâgırdı delüğünü aç da bağalım...

— Açtım.
— Senin dilin vaa.
— Var ama işe yaramıyor ki.
— Essah be! Dil eşehte de vaa ama, konuşamıyo.
— Olsun. Eşek dilsiz sayılmaz. Hiç olmazsa anırır.

— Sen anıramıyon mu?
— Anıramıyorum elbet.
— Vah vah vah! Civan gibi de bi deliganlısın!

Yaşar geldi, kolumdan çekti:
— Muhtar kahvede bekliyor. Köylüler, bizim ormancıya:
— Hoş geedin meendiz beey! dediler.

— Hoş bulduk, hoş bulduk! Gelin kahveye de anlatalım.

Yaşar yolda anlatmıştı: Bu köy, ağaç düşmanıymış. Başka gelir kaynakları olduğu halde, «Leblebi parası çıksın!» diye vururlarmış baltayı.

Muhtar, kahvenin kapısından sesleniyordu:

— Buyurun. buyurun!
— Buyurduk. Selâmünaleyküm!
— Aleykümselââm! Hoş geediniz.

— Hoş bulduk.
— Merhaba!
— Merhaba!
— Nassınız?
— Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?

— Sağ olun! Çok şükür iyiyiz. Muhtardan sonra kırk dokuz kişiyle merhabalaştık, hâl-hatır soruştuk.

— Yap beylere benden bi çay!
— Yap benden de!
Allah inandırın, tam elli bardak çay içirdiler. Yetti! demeye yeltendikçe, Yaşar fısıldıyor:
— Aman! Ismarlayana hakaret olur.

— Patlıyacığım.
— Patlamazsın. Emniyet supapın var. Fazlası oradan çıkar.

Bir an geldi, çay, midemi, yemek borumu doldurdu ve ağzımdan taşmaya başladı. Yüzümara ya gidip seviyeyi düşürdüm. Tekrar içtim, tekrar yüzümara ya...

Meendiz Yaşar, köylere gide gele soyadı gibi kaşarlanmıştı. Yerinden kımıldamadan elli bardağı yuvarladı. Memuriyet icabı, mide-i büyümüş olmalıydı.

— ... Ağaç, memleketin can damarıdır. Kesmiyelim. Sözlerim bu kadar arkadaşlar.

— Bana karşı saygılı olmalısın... Ben saçlarımı bu dalrede ağarttım...

— Ben de saçlarımı, bu dalrede sarıya, siyaha boyattım, bayrama da kırmızıya boyatacağım!..

— Meendiz bey, ısınmak için de, yemek pişirmek için de gesmiyelim mi? Evvel gelişinizde gesin demıştiniz...

— Kesin canım. Yemek için, ısınmak için kesin. Ben size «odunculuk, kerestecilik yapmayın» diyorum.

— Hani geçen acıklı acıklı konuşup da bizi ağlattın ya, gali ondanberiye odunculuk, gerestecilik yapmıyoz.

— Tarla açacağız diye yangın da çıkarmayın.

— Çıkarmıyoz.

— Karşıdaki duman ne?

— Size orman kebabı hazırlanıyo. Çok lezzetli şey. Biz her gün yiyoz.

— Sırtta hiç ağaç kalmamış. Neden?..

— Ağnatayım: Evveli gebabı o cakta bışırırdık. Üç aydır ormanda bışırıyoz. Beş on ağaç yakıp kuzuyu uzaktan dutarahtan şöyle şöyle çevirdin mi, çok gıyak oluyo.

— Allahım Yarabbim! Yahu, hani ormanı mahvetmiyeceğiz diye söz vermiştiniz.

— Yağışın var meendiz bey! Biz odunculuk, gerestecilik yap-

mıcaaz diye söz verdikti. Nitekim sözümüzü duttuk. Gızmaya haggın yok. Yemek bışırmeyi sen selbes etmedin mi?

Yalçın Kaya

Dalgınlık dediğin...

Pazar günü, Rasim Cenani uzanmış, gazetelere dalmıştı. Birden karısının sesini duydu:

— Rasimciğim, yetiş... Tavana da bir örümcek var...

Rasim Cenani, derinden gelen bir sesle:

— İlahi hanım, dedi, beni bunun için mi çağırıyorsun? Bas üstüne eziver!

Ders!

Muvaffak Benderli, ticaret hukuku dersi veriyordu:

— Biliyorsunuz ki çocuklar, diye söze başladı, insanlar Fransız yazarı Rousseau'nun da dediği gibi, hür ve serbest olarak doğarlarm...

Çocuklar, bu önemli gerçeği o kadar kendilerinden geçerek dinliyorlardı ki, Benderli, onları azıcık ikaz etmek istedi:

— Fakat bunun değerini bilmedilerinden, büyüdünce hemen evlenirler!

Bayram hediyesi!

Erkek kardeşine bir bayram hediyesi aramakta olan genç kız, büyük bir mağazaya girdi; epey dolaştıktan sonra güzel bir pijama beğendi ve fiyatını sordu. Dükkancı:

— Yüz beş lira bayan, dedi.

Genç kız, bunun üzerine bir hayret çılgınlığı atarak:

— Ha! dedi, bu paraya pijamanın içinde bir adam da verse-ler barı!

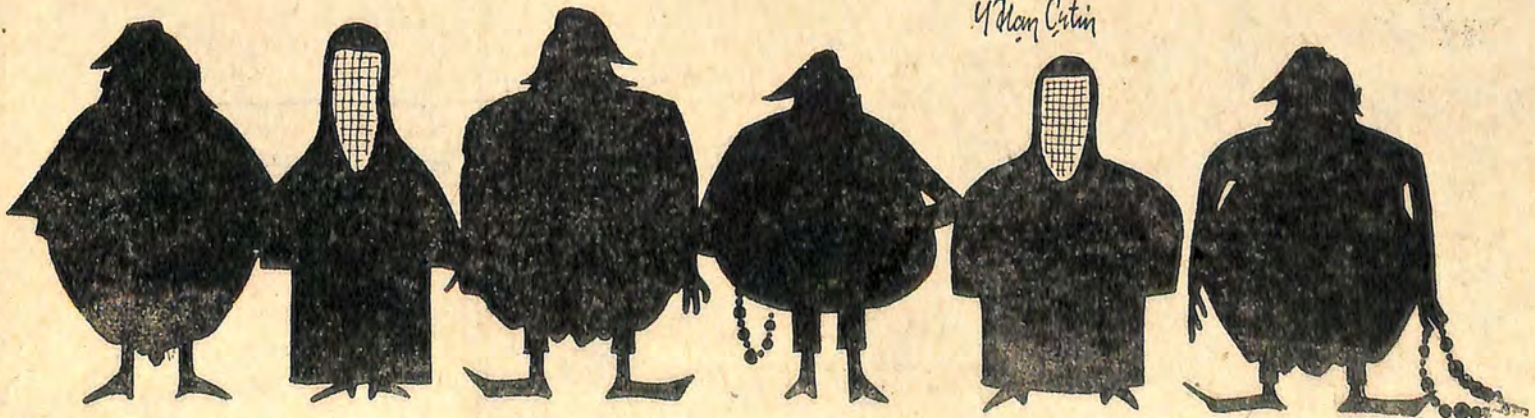
Sadık dost!

İki dağcı, dağda yollarını kaybetmişler, müthiş bir tipiye yakalanmışlardı. Neredeyse donmak üzere idiler. Birden karşıdan, boyunda bir konyak şişesi olduğu halde beyaz bir Sen-Bernar köpeği gözükte. Dağcıların biri sevinçle bağırdı:

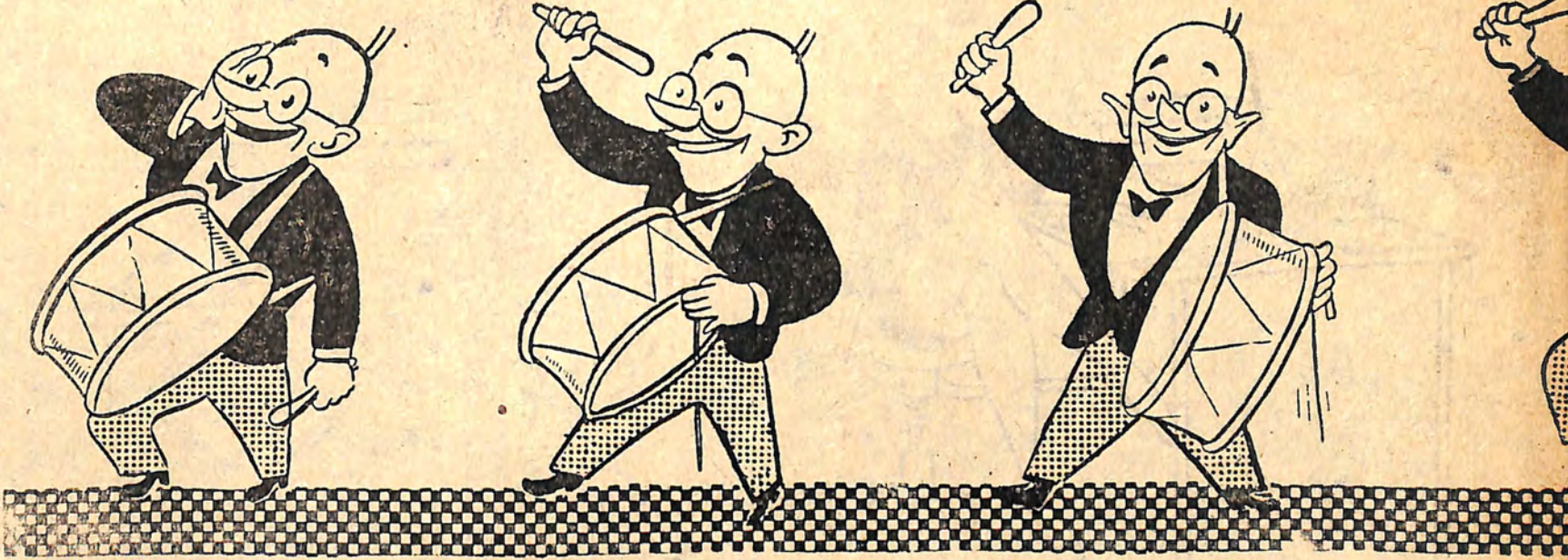
— İşte insanın en sadık ve en iyi dostu.

Öbürü ilâve etti:

— Evet! Hem de bir köpek getiriyor!..

Nurcular!..

Yenicami direk ister,
Söylemeğe yürek ister.
Yeni Sabah toktur ama
Şu Hürriyet kötek ister!

Çamaşıra civit lazım,
Memurlara simit lazım,
Feyzioğlunun ağzına
Anahtarsız kilit lazım!

Ramazanın sonu geldi,
Bayram enikonu geldi.
Ey Peyami mahkemeye
«Marikanın donu» geldi!

Ahmaklık

Avukat Halûk E., bulup buluşturup bir hizmetçi tutmuştu. Kızcağız saf bir köylüydü. Bir gün kapı çalındı. Fatma koştu, açtı. Biraz sonra gelip Halûk'un karşısına dikildi:

— Dilsizin biri gelmiş, sizi görmek istiyor... dedi.

— Dilsiz mi?
— Evet...
— Beni mi görmek istiyor?
— Evet...
— İyi biliyor musun?
— Tabii... Önce ben anlamamıştım dilsiz olduğunu... Kendi söyledi...

Anasının kuzusu!

Müfide Terem'in cici bir küçük oğlu vardır. Tam da Balıkesir Vallsının, İstanbul'a kuzu sevkini durdurduğu günlerdeydi. Müfide Terem, ansızın uçağa atladığı gibi Balıkesirden İstanbul'a uçtu. Ziyaretine gittiği ahabplarının, oğlu yaşındaki küçük kızına:

— Ah, dedi, görüyorsun yavrum, acele yola çıktım, Bülend'i getiremedim...

Küçük kız şeytan şeytan güldü:
— Biliyordum zaten, dedi, Valli bey buraya kuzu göndermiyor!

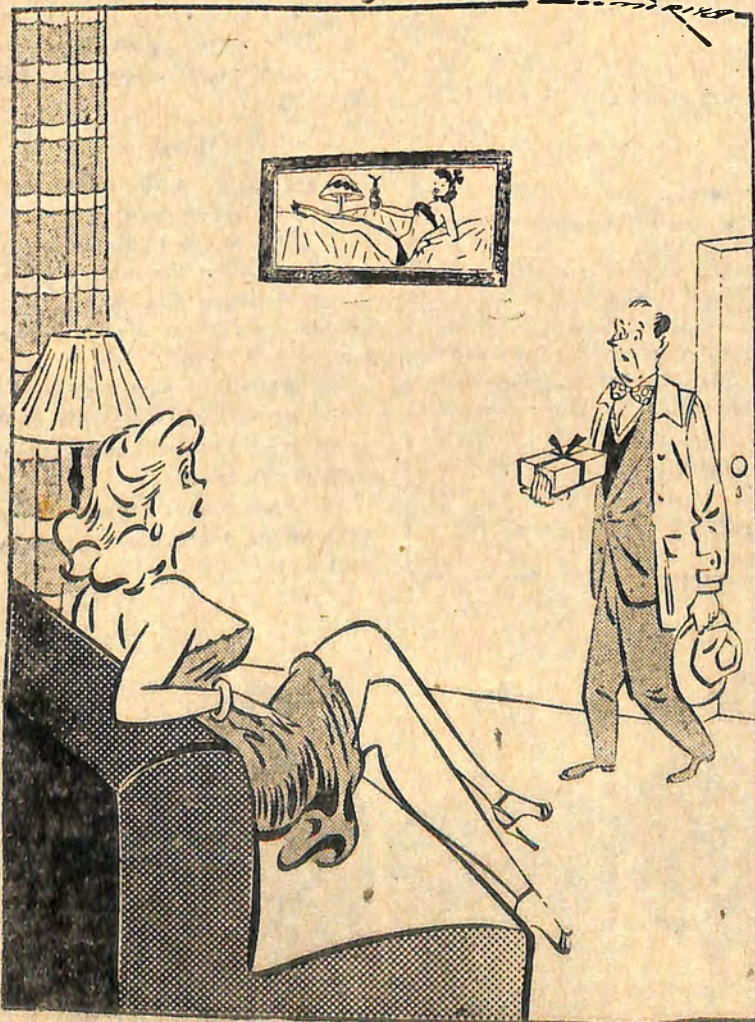
Bir çeşit tarziye...

Fena halde çekişiyorlardı. Biri, söz arasında mütemadlyen: «Sersem herif» deyip duruyordu. Öteki birdenbire onun sözünü kesti:

— Bana baksana? dedi. İkide bir sersem deyip duruyorsun. Beni kasetmiyorsun ya?

Karşı taraf hemen kendine geldi ve bir çeşit tarziye verdi:

— Ne münasebet kardeşim!.. Dünyada senden başka sersem yok değil a...

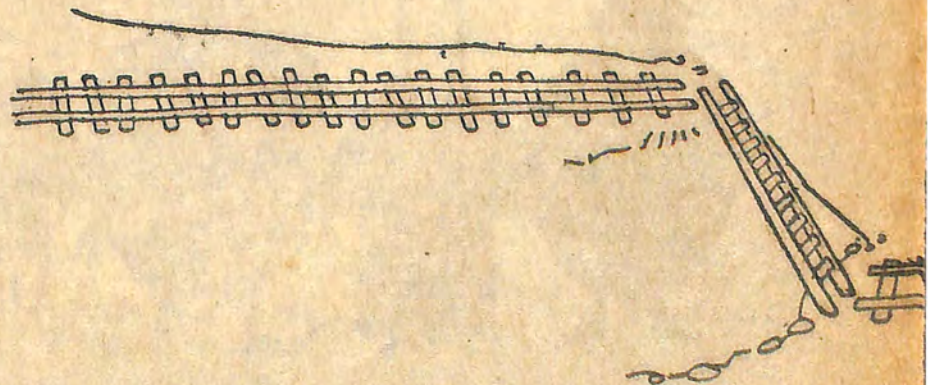
— Bana kaç kere söyledim! Çikolata midemi bozuyor, şeker dişlerimi sürütüyor, şeker pabucağı soluyor... Bana çımaştan başka hediyeler getirme!

— Çalıştığınız müesseseden

Kocamar
LÂFLAR

★ Erkekler iyi veya dırlar.
★ Aşk; zamanı geçir

ramandan gelir koyun,
siyaset sade oyun.
n Arna'yla anlaşılamam,
lek'e de lgunem boyun!

Davulumun ipi yoktur,
Ceplerimin dibi yoktur.
Herkes nükte yapar ama
Akbabamız gibi yoktur!

Yılan!

O günlerde nedense araları ge-
ker renkti. Birbirlerini her ves-
leyle iğneliyorlardı. Bir akşam,
Divan'da çay içerlerken Jale sor-
du:

— Görüntülerde yoksun son za-
manlarda?

Hale:

— Bir ressamı modellik ediy-
rum da bir tabloda... dedi.

— Ya... Tablonun mevzuu ne?

— Yılanı kendini sokturan Kle-
opatra...

Jale sinli sinli güldü:

— Çok güzel. Ama, Kleopatra-
ya kim modellik ediyor?

Ha bereket...

Bozuşmuşlardı. Delikanlı, kız-
dan mektuplarını geri istedi. Kız
hırsıyla:

— Merak etme, diye söylendi,
turşusunu kuracak değilim. Yaka-
cağım...

Oğlan telaşlandı:

— Sakın ha... Hiçbirinde ismin
yok, dikkat etmedin mi? Ben on-
ları gene kullanırım ileride...

— Biraz sıkıyor...
— Ahırımız!..

Hay budala hay...

Neclâ henüz nişanlanmamıştı. Ha-
vanın biraz açık olduğunu görün-
ce bundan faydalanmak arzusuna
düştü, nişanlısına:

— Ne olursun çekirim, beni bu
gün Adaya götür... diye yalvardı.
Çocukcağız şaşırmıştı. Adeta
kekeleydi:

— Aman Neclâciğim? Daha ha-

valar iyice düzelmedi ki? Şu a-
yaza bak, Adada ne yaparsın yağ-
mur bastırırsa?

— Selmalara gideriz, diye se-
vindir Neclâ... Gideriz de hain kıza
seni gösteririm... Çünkü ne zaman-
dır bana «Seninle nişanlanacak bu-
dala daha anasından doğmamış-
tır» der, dururdu...

Fırsat...

Adam bankadan çıkmıştı. Epey
para çekmişti. İpsiz Nuri, tesadü-
fen bunu görünce, kendisinden da-
ha usta bir yankesici arkadaşına
işmar geçti:

— İş var... dediler ve adamın
peşine düştüler. Niyetleri tenhada
kustırmaktı. Takipten usanmıyor-
lardı. Lakin «av», önce bir dok-
tora, sonra bir avukata uğradı.
Tam Sultanahmet meydanına sa-

piyordu ki, İpsiz Nuri, arkadaş-
na:

— Yanaş, diye fısıldadı, fırsat
bu fırsat...

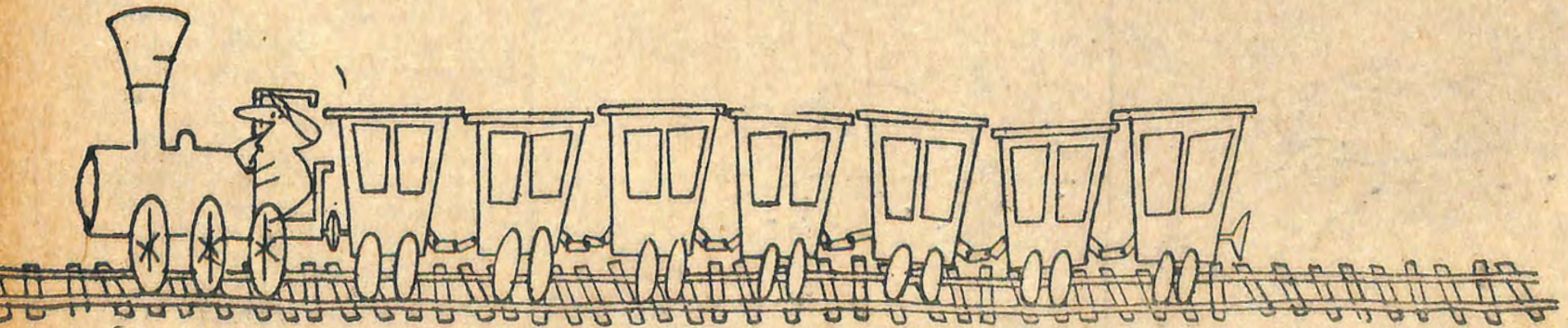
Lakin öteki geri dönmüştü bile.
— Nereye ulan? diye sordu
Nuri.

— Fırsatı kaçırdık, dedi arka-
daşı. Ben doktorun çıkmasını bek-
lemeğe gidiyorum, sen de avukata
dikizle...

ri hal kâğıdı getirdiniz mi?..

ena değildirler... Onlar iyi ve fena
r; zaman ise aşkı geçirir.

YANISIZ!

«Kardeşim Yılmaz,

Bizim şirketin müdürü olacak andavallıyı kandırıp izin alamadım. Herif artık kolay kolay yutmuyor. Senin anlayacağın yarınki Fener maçı güme gitti azizim.

Herifcioğlu işi gücü bırakmış, benimle uğraşiyor... İşler çokmuş. Halbuki hep numara. Sabah sabah yazıhaneye şıp diye damlar. Elleri arkasında, kaşları çatık dolaşmaya başlar. Otoriter âmir!.. Nani, bende yutacak göz var mı?.. Bal gibi, daktilo kızların bacaklarını gözetliyor. Geçen gün odasında oturuyordu. Anahtar deliğinden baktım, horul horul uyuyor. Çenesi de aptal gibi bir yana kaymış. İkide bir zır diye zili basar, beni çağırır.

— (Şaşkaloğuz gene ne var, derim içimden). Beyefendi, beni emretmişsiniz.

Dirseği masada, çenesi avucunda, önündeki evraka bakıp bir sinikle konuşur gibi mırıldanır:

— Son yekûnu fazla buldum; dikkat ediniz.

— (Hay hımbıl hay). Hay hay beyefendi, dikkat ederiz.

Dangalağın biri. Kısa keselim, Aydın havası olsun. Selâmlar kardeşim. — Tosun»

Bu mektubu dairede yazıyordum. Odacı tepeme dikildi:

— Efendim, Müdür bey acele kıymetli evrakları istiyor.

— Müdür bey mi?

Sigaramı tablaya bıraktım, doğruldum. Masamın üzerinde karmakarışık duran kâğıtları alelacele topladım. Ekleri de iğneleyip kartona tıktım. Odacıya:

— Al götür, dedim.

Bakalım bu sefer ne yumurtlı-yacak? Sigaramdan derin nefesler çekip etrafa göz attım. Çıtır çıtır daktilo seslerinden başka bir şey duyulmuyor. Herkes ciddi ve meşgul. Köşede oturan Jale, çekmece-sindeki romandan baş kaldırıp ba-

na göz kırptı. Ben de ona gizli bir öpücük gönderdim. Yaşasın dünya...

Birdenbire:

— Aman!.. diye bağırışım.

Arkadaşlar dönüp baktı: Sancılandım, diye şaşkın şaşkın özür diledim. Ama bir taraftan da masamın üzerini, çekmeceleri deliler gibi altüst ediyorum. Az evvel yazdığım mektup meydana yok! Eyvah!.. Evraka iğneleyip müdüre göndermişim. Kâh kafamı çekmecelerin diplerine sokup tepiniyorum, kâh yerlere kapanıp elâlemin masaları altında dört ayak gezinip kâğıt arıyorum.

Az sonra hademe yine tepemde:

— Efendim müdür bey sizi istiyor.

— Kim?.. Müdür bey mi?..

— Evet.

— Odasında mı?

— Evet efendim, odasında.

— Yani şimdi mi istiyor?

Odacı yüzüme bir tuhaf baktı:

— Tabii şimdi, hem de çok kızgın.

Ayyy!.. Ben nerelere kaçayım?.. Kapsına üç defa gidip geri döndüm, dördüncüde odacı beni içeri itti.

Adam sahiden çok kızgın ama, fazla belli etmiyor birdenbire.

— Okudum, dedi... Fakat siz kendi yazılarınızdan memnun musunuz?..

— Müdür bey, ben, yani şey, beni affetseniz...

Soğukkanlılıkla gülümsedi:

— Mamafih haklı olduğunuz noktalar da var. Hem bu derece heyecanlanmaya lüzum yok.

— Aman efendim!..

— Öyle öyle... Hattâ yazınızı beğendim bir bakıma. Yalnız tas-hih edilecek birkaç nokta var. O da daktilo kızların hatası!

Boynumu uzatıp elindeki yazıya

— Ben sana, bu çocuğun ters vuruşları kuvvetlidir dememiş miydım?..

baktım, Vekâlete yazılmış resmi yazılardan biri. Anlaşıldı, müdür daha bizim mektubu okumamış. Şimdi iş, ne yapıp yapıp evrak tomarını elinden kapabilmekte!

— Sizi bugün biraz asabı gördüm, dedi, iki gün izin veriyorum. İstirahat ediniz.

— Aman beyefendi, çalışmak benim gıdamdır... Hem müsaade buyursanız da şu evrakı ben içerde bir daha tetkik etsem.

— Olmaz olmaz, sıhhat her şeyin üstündedir...

— Müdür beyciğim, çalışma aşkım bana vicdanen... filân diye-yim dedim. Nafile, hiç oralı değil:

— Sen keyfine bak, ben oturup

hepsini birer birer gözden geçireceğim, demesin mi?

Şak diye düşüp bayılmışım.

Çalışma salonumuzda kendime geldim. Herkes başıma üşüşmüş. Şaşkınlık içinde sormuşum:

— Ben neredeyim?

— Canım, dairedesin...

— Müdür nerede?

— Odasında.

— Ya evraklar?..

— Masasında.

Artık beni kim zapteder. Kalkmamla müdürün odasına varmam bir oldu. Peşimde bizim güruh koşuşmakta. Odada bana güçlülkle yetiştiler.

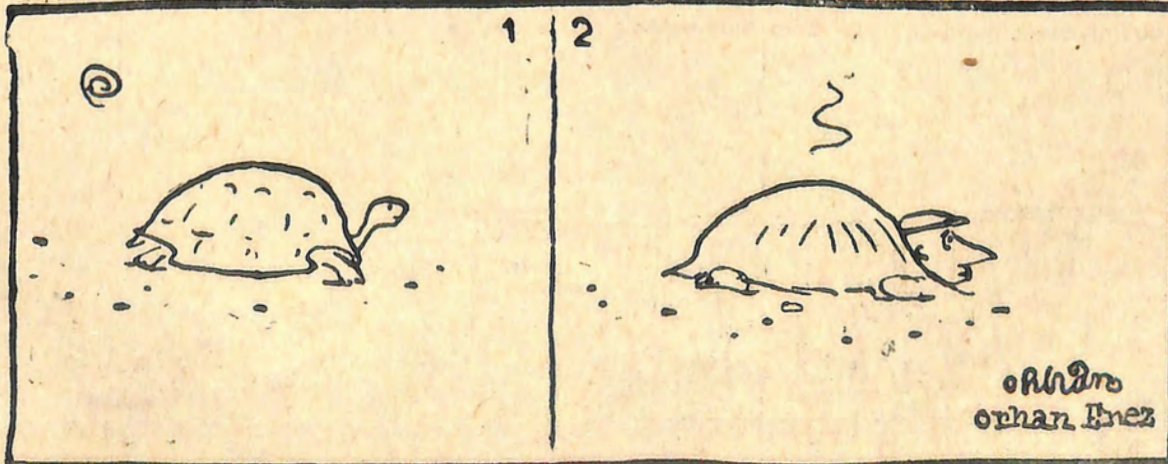
— Kıymetli evraklarım, çalışma aşkım... devin ellerimle, kollarımla uzanıyorum. Masadaki evraklara vetişmeğe çalışıyorum... Ne mülmkün.

Yaka paça tekrar masama getirildim. Cebimden mendilimi çıkardım. A!.. Cebirnden mendille beraber bizim mektup da çıkmasın mı?.. Tuh!.. Bak şu işe! Şipşak kendimi toparladım:

— Arkadaşlar, hepinize çok teşekkürler... diye bir nutuk başlangıcı çektim, yalnız beni artık bırakın da gidip iki gün dinleneyim..

— Olmaz, dediler, gene müdürün odasına, evraklara koşarsın.

— Yahu, ben deli miyim, eğer buradan çıktuktan sonra evraklarla geri geldiğimi görürseniz, su-ratına karşı yuh enayi diye hep

Hayvanlar ve İnsanlar.

Mizah neymiş ?

ZAFER gazetesinde Bayan Advtye Fenik, mizah hakkında hiç kimsenin bilmediği yeni bilgiler veriyor bize. Bayan yazar, baskınız neler diyor:

Bn. FENİK — «İyi şeydir şu mizah...»

BİZ — Allah razı olsun.

Bn. FENİK — «İnsanın gözünü gönünü açar.»

BİZ — Pek sanmıyoruz, Bayan Fenik, yoksa siz bütün bu açık gözleri mizahın yarattığını mı sanıyorsunuz? Mizah, insanların gözünü açıyorsa, elbet şu olup bitenleri bir gören olurdu.

Bn. FENİK — «Mizahı ileri olan milletlerin de keyifleri yerindedir.»

BİZ — Oh, oh... Keyfimize diyecek yok.

Bn. FENİK — «Bazan, müşkül şartları bile alaya alan insanların hayatta üzüntüleri fazla olmaz.»

BİZ — Bazı nutukçuların, mizahçıları bile neden gölgede bıraktıkları, şimdi anlaşıldı. Allah neşemizi eksik etmesin.

Bn. FENİK — «Türklerde mizah öteden beri kuvvetlidir.»

BİZ — Değil mi ya... Mademki keyfimiz yerinde. Keyif bizim, köy Mehmet ağasının...

Bn. FENİK — «Nice hâdiselerle eğlenmesini, onların tadını çıkarmasını bilen insanlarız.»

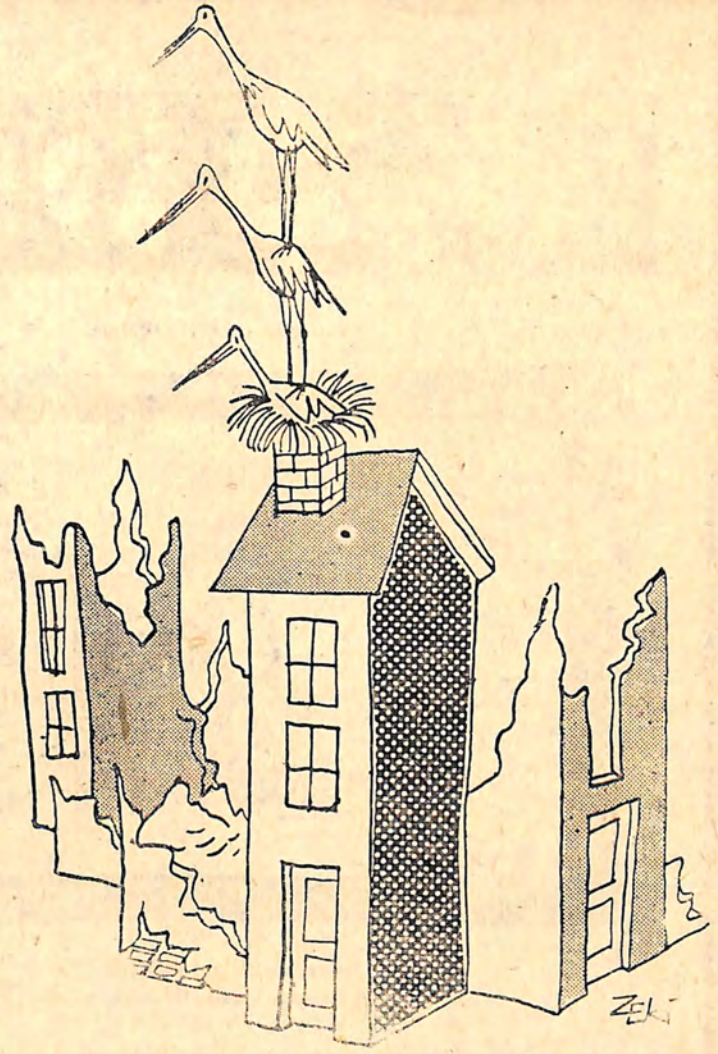
BİZ — Ağzımızın tadı eksik olmasın.

Bn. FENİK — «Fakat acı ile söyleyelim ki, mizahımızda bir tereddidi başlar gibi olmuştur.

BİZ — Yaa... İşte buna şaştık. Hani, mizahı ileri olan milletlerin keyifleri de yerinde olurdu... Yoksa haberimiz olmadan keyfimiz mi kaçtı? Bir fincan kahve için de keyfiniz yerine gelsin.

Bn. FENİK — «Kayfimizi kaybetmedik ama, neşemizi dile getiren kalemler azaldı.»

BİZ — Aman bayan, sizin kaleminiz yok mu? Yoo!.. Keyfimizi kaçırmayın ama. Kaleminize kuvvet... Hadi biraz mizah yapın da gülelim. Mersi.

YAZISIZ!..

Olacağı kadar olmuş!..

Rokfor peyniri malûm, ne kadar fazla küflü ise, o kadar makbûldür.

Yeni zenginlerden biri, bir arkadaşının delâletiyle eski bir bakkalda iyi cins, yani iyice küflü bir Rokfor peyniri bulmuş ve bir kilo tarttırmıştı. Paket sarılırken sordu:

— Ben bu paketi ancak yarın açabileceğim, sakın yarına kadar peynire bir şey olmasın?

Bakkal:

— Vallahi beyim, dedi, bence artık bu peynire olacak bir şey kalmamış!..

birlikte bağırın ve tepemden aşağı da bir kova soğuk su dökün.

Bir türlü inanamıyorlardı.

— Bak, dediler, bir kova su hazır ha... Haydi güle güle.

Odadan çıktım. Maçı düşününce keyfim yerine geliverdi. Vestiyere koştum, pardesü ve şapkamı aldım. Dudaklarımda şen bir ışık, oynaya zıplaya dışarı fırladım. Koridorda müdürle burun buruna geldik. Durdu. Ben de durdum. Sevinçli ve turp gibi sıhhatli halimi tepeden tırnağa süzdü:

— Pek neşeli ve sıhhatlisiniz

Tosun Bey.

— Öyleyim beyefendi!..

Düşündü ve kaşları birdenbire çatıldı:

— Gel, dedi.

Peşisıra gittim.

Odasında, bıçak gibi keskin bir tavırla:

— Buyurun evrakı, götürün ve akşama kadar çalışın! dedi.

Ben, koltuğumda dosyalar, odadan içeri girerken, bütün arkadaşlar telaşla yerlerinden fırlayıp su kovaşına doğru koşuştular!

BİTİRİM

ZÜLKÜF BEY AKBABA'DA

Türk mizahı, Nasreddin Hoca ve Karagözden sonra, ancak Cemal Nadir'in üstad fırçası ile bir «Amca Bey» kazanmıştı. Onu kaybettiğimiz günden beri gözler, hasretle yeni bir tip arıyor ve bulamıyordu.

Genç ve sanatkar arkadaşımız Sezgin Burak, uzun müddet düşünerek ve çalışarak kâhâler bir tip yarattı: Zülküf Bey...

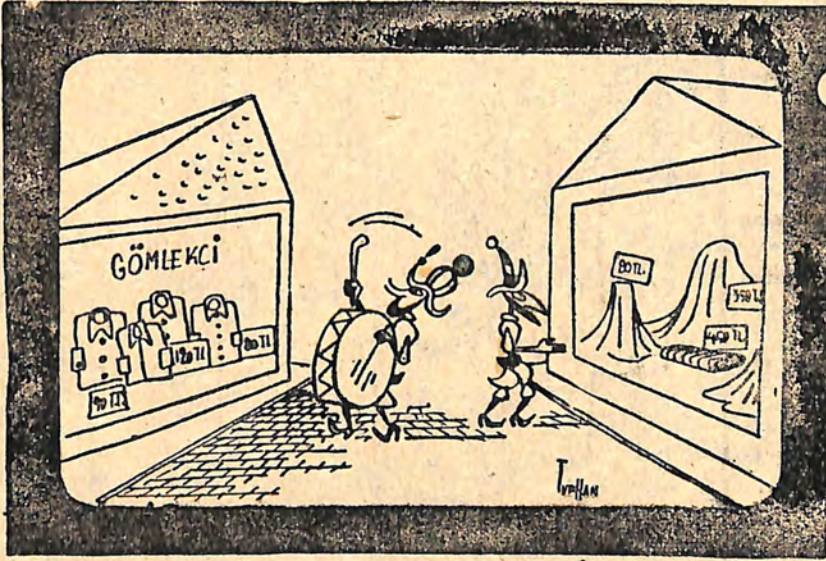
Bu sayfalarda, her hafta onu çeşitli konuların kahramanı olarak göreceksiniz ve seveceksiniz.

ZÜLKÜF BEY'E GELECEK SAYIMIZDA KAVUŞACAKSINIZ

Ramazan karikatürleri..

**Davulumu ipli kaytan
Surtunda kalmadı mintan...**

«Mî yet»

Mümkün mü?

Abdülhamit devri vüzerasından (S.) Paşa cimriligi ile meşhur idi. O tarihte. Ramazanlarda, vükelanın her akşam evlerinde mükellef iftar sofraları kurulup bol bol yemek yenirken, (S.) Paşanın evinde bir tas çorba içmek bile muvaffakiyet sayılırdı.

Bir akşam, Manas Efendi merhum, nasılsa paşa tarafından yemeğe alıkonulmuştu. Yavan bir çorba, sıksa bir pilavın budu, on, on beş kadar kuru bamyadan ibaret yemeği yiyip de, nezaketen teşekkür ettiği vakit, paşa:

— «Estagfurullah! dedi; tekrarı mümkün...

Karnı dovmamış olan Manas Efendi sordu

— Hemen şimdi mümkün mü efendimiz?..

Meşhur avcı!

İyi bir avcı değildi, fakat iyi bir atıcı idi. Akla gelmedik av hikâyeleri anlatır ve hepsinin kendi başından geçtiğini söylerdi.

Yine bir gün anlatıyordu:

— Hindistan'da kaplan avına gitmiştim. Ormanda karşına iki kaplan çıktı. Tüfegimde de bir kurşun kalmıştı. Ne yapacaktım? Öyle bir vaziyet alıp çektim ki, kurşun birinin beyninden girip çıktıktan sonra, ötekinin kalbine saplandı; ikisi de yere serilmişti.

Arkadaşı ondan daha fazla atıcı idi:

— O bir şey mi? dedi; ben bir gün Afrika ormanlarındaydım. Karşıma bir silürlü aslan çık-

tı. Tam nişan alıp ateş edeceğim zaman bir ağacın üzerine sığınmış olan arkadaşım bana seslendi. O zaman ne oldu biliyor musun? Bilemezsin! Aslanlar adımlı ışıltır ışıltır kaçıp gittiler.

«Eski Türk Mizahı»

Nesi var?

Bir filozof şöyle demiş:

«İnsanın bu dünyada üç şeyi var: Canı, teni, malı, ama, canı ruhanîlerin, teni hekimlerin, malı avukatların elinde olduğuna göre, hakikatte hiç bir şeye malik değildir!»

Ne bozar?

Gayet hesabı bir zat olan ve herkesin ne sarfettiğini anlamak için daima «Filân ne bozar?» tabirini kullanan Sadrazam Avlonyalı Ferit Paşa, bir Ramazan Muhsin'e davetileri ağırlandı üzere konağında teşrifatçılık yapmasını rica eder. Muhsin de bütün Ramazan davetileri ağırlar. Ramazan biter, Muhsin, Paşaya veda eder, Paşa cebinden bir yarım Kremis altını çıkarır, Muhsin'e uzatır. Bütün bir Ramazan teşrifatçılığının elli kuruş bile tutmayan bir yarım altınla ödeneceğini gören Muhsin, parayı almaz. Ferit Paşa ne sarfettiğini anlamak için sorar:

— Muhsin Bey! Sen ne bozarsın?

Muhsin:

— Vallahi efendim, Ramazan ihsanı olarak kulunuza yarın Kremis verecekseniz, hiç güphesiz aklımı bozarım.

İftar sofrasında

Muhsin, bir Ramazan Muşir Deli Murat Paşanın iftarına davet edilir. Paşa o gün Yıldız Sarayında bir şeye kızmış olacak ki, sofraya ri-yaset eylediği zaman sinirli görünür. Evvelâ çorba gelir, Paşa, bir kaşık tadar tatmaz:

— Bu ne? der, böyle çorba mı olur? Göttürün bunu o aşçı olacak kerataya verin de o zift-lensin.

Arkadan nar gibi kızarmış hindi gelir, Paşa bir lokma alır almaz ateş püskürür:

— Allah kahretsin. Böyle hindi mi olur? Yenir şey değil, göttürün bunu da o aşçı terasına verin, o yesin.

Davetliler, yutkunarak gözleriyle hindiyi takiple iktifa ederler. Derken kebaplar gelir. Onlar da beğenilmez, «Verin aşçı olacak düzüye» emri ile gider. Börekler, sebzeler, tatlılar hep o yolu tutarlar. Nihayet pilav gelir. Paşa Vakfı-kebir yağı ile pişmiş miskler gibi kokan pilavdan bir kaşık alıp: «Bu ne?»

Demeğe kalmadan hemen Muhsin fırlar, paşayı etekledikten sonra:

— Efendim, der, şimdiye kadar gelen bütün yemekleri aşçı kulunuza ihsan buyurdunuz. Şu pilavı da bendenize lütfediniz. Ömrü Afiyetinize dua edeyim.

Bütün sofra kahkahayı basar. Paşanın hiddetli geçer. Yemekler yeni baştan resmî gecide başlarlar.

ULUNAY
«Milliyet»

Resim sergisinde

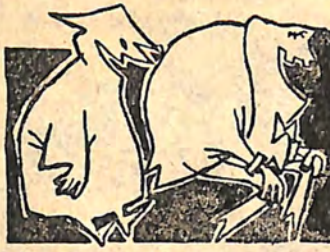
Zahir Güvemli Şehir Galerisinde bir resim sergisi açtı.

Törende hazır bulunanlardan Yusuf zilya Ortaç, bir tablonun önünde durdu, düşündü, sonra cüzdanından çıkardığı karta bir şeyler yazıp çerçeveye sıkıştırdı.

Davetliler, ilâhî kartta, meraklı gözlerle şu satırları okudular:

«Bu karikatür Akbaba için satın alınmıştır»

MILLETLER GÜLÜYOR

Nazik baba!

Bir çocuk arabasını parkta dolandırmakta olan genç bir adam, arabanın içinde ağlamakta olan çocuğa gayet tatlı ve nazik bir şekilde:

— Sakin ol oğlum, diyordu, tut kendini biraz Alberto... Dayan Alberto'cuğum, az kaldı. Aferin Alberto...

O sırada başka bir araba ile yanından geçmekte olan genç bir kadın, onun sözlerini duyunca dayanamadı:

— Sizi tebrik ederim, dedi, ideal bir babasınız... Çocuklarla nasıl konuşulacağını biliyorsunuz; sabırlı, tatlı ve nazik bir şekilde...

Sonra ciyak ciyak ağlayan yumurcağı okşuyarak:

— Ne var bakayım Alberto? dedi, neye ağlıyorsun?

O zaman adamcağız:

— Onun adı Pierino'dur hanımefendi, dedi, Alberto benim...

(İtalyan)

Hollywood'un dili!

Meşhur bir Hollywood prodüktörü, bir eğlenceye davetli idi. Fakat çok meşguldü ve gidemiycekti.

Telefon ederek ev sahibinden özür diledi:

— Beni mazur görün, çok mühim bir işim var, davetinizde bulunamıyacağım...

Aldığı cevap şu oldu:

— Onu da beraber getirin. Aramızda güzelleri görmek bizi memnun eder.

(Amerikan)

— Pedro, ancak saat sekizde yemeğe gelebileceğiz. Koşam ihtilâlden o zaman dönecek!

(Meksika)

— Pekiyi, pekiyi... Alacağım istediğin küpeyi, ağlama, boğulacağız!..

(İtalyan)

Harika!

Genç kız piyano çalıyor ve her çaldığı parçayı katlediyordu. Fakat annesi, kızının virtüozluğuna o kadar inanmıştı ki, her vesile ile misafirlere ezriyet eder, kızına piyano çaldırırdı.

Bir davette, ana kız, meşhur bestekâr Leopold Godowsky ile karşılaştılar. Bu fırsatı kaçırmıyan kadıncamız, hemen kızını piyano başına oturttu ve bestekâra dinlemesini rica etti. Parça bitip genç kız ellerini tuşlardan çekince:

— Nasıl? diye sordu, fevkalâde değil mi?

Godowsky başını salladı:

— Hem de nasıl, hanımefendi! Bu kadar kolay bir parçayı bu kadar zorlukla çalan bir kimseyi ilk defa olarak dinliyorum!

(İngiliz)

Kayıplar!

Afrıkada aslan avlıyorlardı. Henry, bir ara, sık bir ormanlık içinde arkadaşlarından ayrı düşüştü ve onları bir daha bulamadı. İki gün aç, susuz doladıktan, yol aradıktan sonra birden karşısına, kendisi gibi avcı kıyafetli, saç sakalı darımadığın bir adam çıktı. Henri onu görünce titteğini atıp koştu ve yeni gelenin boyuna sarıldı:

— Oh, çok şükür kurtuldum. İki gündür kayıptım...

Öbürü cevap verdi:

— Pek de kurtulmuş sayılmazsın... Zira hen de bir haf-tadır kayıptım!..

(İngiliz)

Tavsiye!

Frank Klerman şöyle demiş: «Plajda çocuklarınıza göz kulak olun. Zira onlar, sabunlu olmadıkça, sudan korkmazlar.»

(Amerikan)

Hakikat denizi!

Killsede hizmet eden üç adam, akşam geç vakit, işlerini bitirmişler, evlerine dönüyorlar, bir yandan da çene çalıyorlardı. Bir ara bir tanesi durdu ve mühim bir şey hatırlamış gibi:

— Dostlarım, dedi, şu bizim Dr. Salinas Padros var ya, hanı... İşte o, herhangi bir rahipten çok daha derin bir şekilde hakikat denizine dalar.

İktisadî adam, filozof bir tavırla:

— Evet, diye cevap verdi, ve orada da çok daha uzun zaman kalabilir...

Üçüncü adam ilâve etti:

— Hem de dışarı çıktığı zaman üstü başı kupkuru durur....

(İspanyol)

Ne kadar yükselmişiz!

Ken Murray, tayyarede genç bir kadının yanına düşmüştü. Kadıncamızın bütün hareketlerinden, tayyare ile ilk seyahatini yapmakta olduğu belli idi.

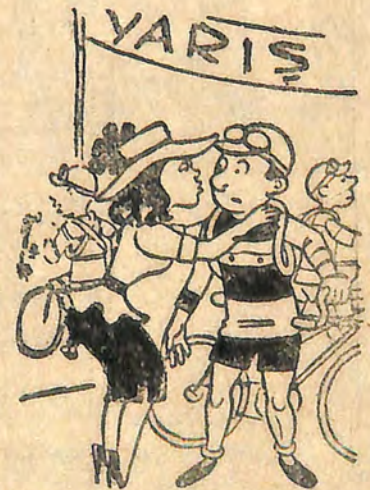
Bel kemerini sımsıkı bağladı, oturduğu yerin kenarını köşesini iyice muayene etti ve bir ara pencereden dışarı baktı, sonra, yanında sakın sakın oturup onu seyreden Ken Murra'ya döndü:

— Aman Yarabbi, dedi, ne kadar yükselmişiz! Bakın, insanlar karınca gibi görünüyor.

Ken Murray gülmüştü:

— Onlar hakikî karıncalar hanımefendi... Biz henüz hareket etmedik!..

(Amerikan)

— Aman Daniel, çok koşma, sonra düşersin!..

(Fransız)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 10 —

— Ben başka lâf bilmiyorum. İşte bu kadar! Deyip, kesti attı...

• • •

— Numera Kastro!.. Numera Kastro!.. Şemendüfer piyankosunun kazanan numaraları yazıyor!.. Numera Kastro!.. Efendiler, Pantotomanın numaraları burda yazıyor!.. Numera Kastro!..

Gökyüzünden, bardaklardan boşanırcaasına yağın yağmurun altında, ihtiyar, sıksa yahudi, Galatada Havyar hanının kapısının saçağına sığınmış, ilikli duran çeketinin aralığında küçük bir yığın teşkil eden şi endifer piyango-sunda kazanmış numaraların listesini gelene geçene arz ediyor:

— Numera Kastro!..

Bu Kastro, gene Galatada, matbaa sahibi olan bir yahudinin adıdır. Kimbilir nasıl bir anlaşmanın neticesi olarak, Osmanlı Ban-

kası, şimendifer tahvillerinin her keşidede kaza an numaralarına ait listeyi tertip ile satmak imtiyazını bu yahudi matbaacıya vermiştir.

Birer gümüş kuruş mukabilinde satılan bu numaraları halk kapış kapış alır. Zira, Rumeli şimendifer tahvilleri köpöglüca düştülmüş bir iştiir. Her üç ayda bir keşide edilir. Zengin piyangosu vardır. Büyük ikramiyesi bir seferinde 600.000, öbür seferinde 300.000 altın franktır. Nadiren bu para Türkiyede birine isabet eder. Ekser vakitler Avrupadaki yabancı talihlilere yarar. Çünkü tahvillerin yüzde sekseni hattâ doksani yabancı memleketlerde dir. Dünyu-u Umumiye-i Osmaniye varidatı muhassasa idaresiyle, Bank-ı Osmani-i Şahane ikramiyelerin olsun, tahvilât bedellerinin olsun, ödenmesine müştereken kefil dirler. Bu tahviller, Rumeli demiryollarının tesis ve işletme masraf-

larına karşılık olmak üzere çıkarılmıştır. Rumeli demiryolları hiç bir vakit kâr etmez. Nasıl etsin ki, elimizde, kala kala, Cisir-i Mustafapaşadan, İstanbula kadar olan kısmı kalmıştır. Ama gene biz, öteki kısımların işletme masrafında açık olursa, onu öderiz. Frenk maliyecilerinin kamusunda (Osmalı) ve (Enayi) lûgatieri eştir. Aynı mânayı ifade eder. Onun için, Bulgarın, Sırbın faydalandığı bir demiryolunun tesis masrafını biz borçlanmışızdır. Tıkr tıkr öderiz. Ödemeğe gücümüz yetmediği vakit de, bir istikraz daha aktederiz. Ne çıkar?

İşte bu şimendifer tahvilleri bu enayice altına girilmiş borcun karşılığı olarak ortaya çıkarılmıştır. Falzi çoktan kesilmiş, yalnız ikramiyeleri bakıdır. Ve bu ikramiyeleri, Düyun-u Umumiye, devletin en canlı varidatı içerisinde alarak öder.

Binaenaleyh bunlar çok sağlam,

hattâ en sağlam devlet eshamından sayılır. Halkın ragbeti onandır. Kâh piyasadaki tahavvüllerinden istifade için alır, satar, kâh ikramiye kazanırım ümidiyle, sandığında bekletir. En mütevazı insanların elinde bir iki tane vardır.

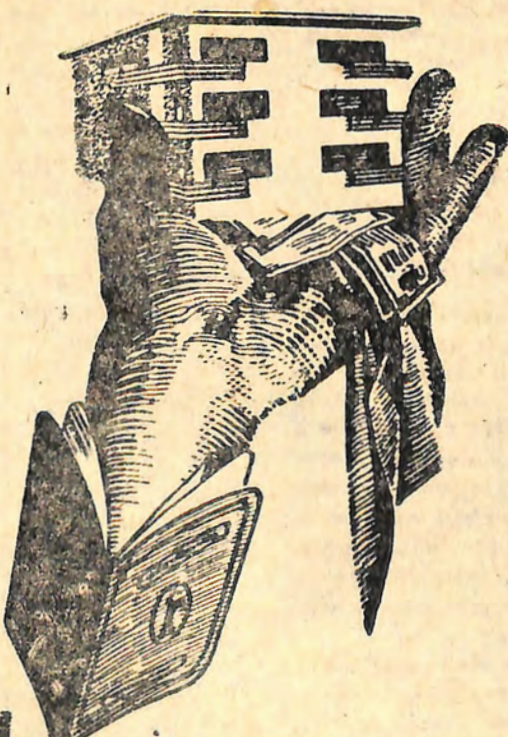
Dediğim gibi, yahudi matbaacı Kastro, her keşidede, binlerce numara listesi satar. Allah bin bereket versin, yüz yüz elli lira kadar vurur geçinir...

Kapının altındaki herif durmadan bağırıyordu:

— Numera Kastro! Kazanan numaraları yazıyor!..

İşten, gezmeden dönen, işe, gezmeğe giden, kadın, erkek, herifin hisasına geldikçe, kuruşu bastırıyor, birer tane liste alıyorlardı. Hayal bu! Belki de, evde, konso-lun gözünde katlı duran tahvile birkaç yüz bin frank vurmuştu-tir!.. Olur a?..

(Devamı var)

SUMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI

1958 YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ

4 MİLYON 405.000 LİRA

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı İşlerini fillen idaren eden: NEHAR TÜBLEK ★ Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

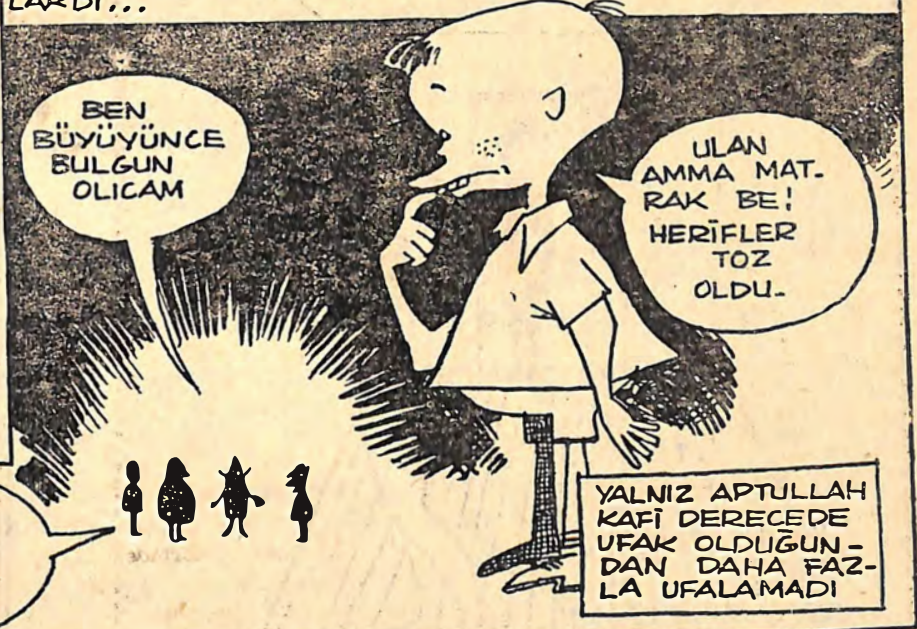
SALİH TEKCAN SPUTNİK 31

Mazan-Gizen
YALÇIN ÇETİN

ZAMAN BÜYÜK
BİR SÜRATLE
GERİ DÖNÜYOR
ŞİMDİKİ ZAMA-
NIN YERİNİ
GEÇMİŞ ZAMAN
ALİYORDU...
YİRMİNCİ A-
SIRDAN SON-
RA ON DOKU
ZUNCU ASIR,
ON SEKİZ ON
'EDİ... GİDE-
REK ASIRLA-
RIN SAYISI EK
SİLİYOR, İNSAN-
LAR YAŞLI DÖ-
ĞUYOR, SONRA
BEBEKLEŞİP
KAYBOLUYOR-
LARDI

SULGUNUN YANLIŞ HESABI YÜZÜNDEN, SÖYLEYİN
ANAMA AĞLAMASIN ÇETESİ DE, KENDİSİ DE GERİ-
LEME DEN KURTULAMAMIŞ, UFALA UFALA KAYBOLMUŞ-
LARDI...

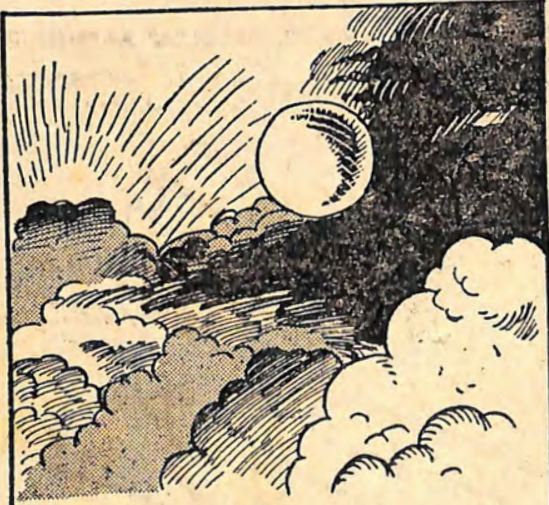

SALİH TEKCAN OKURLA-
RININ ŞEKER BAYRAMI-
NI KUTLAR

Salih Tekcan

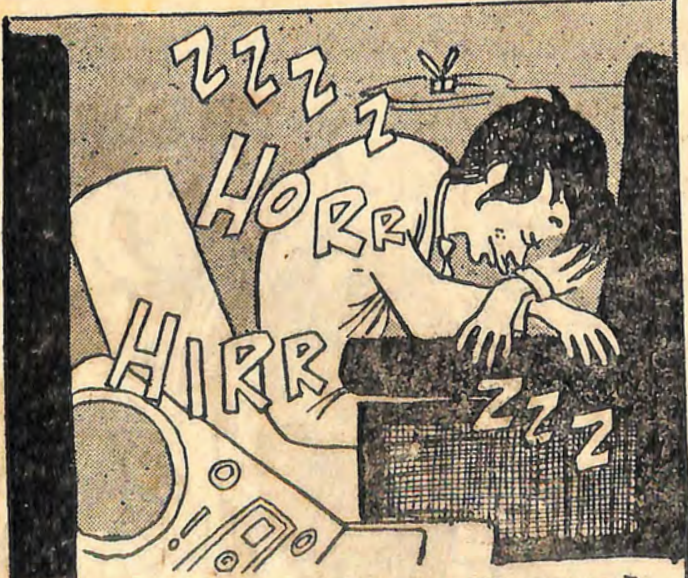
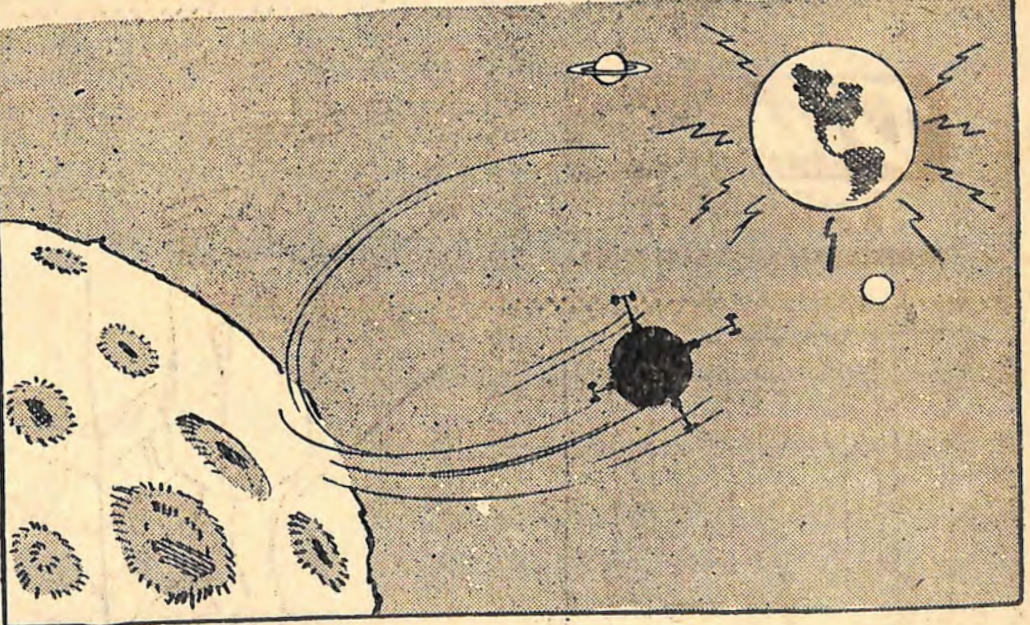
BEN Bİ
BÜYÜYÜM
HAYDUT
OLICAAM

YALNIZ APTULLAH
KAFİ DERECEDE
UFAK OLDUĞUN-
DAN DAHA FAZ-
LA UFALAMADI

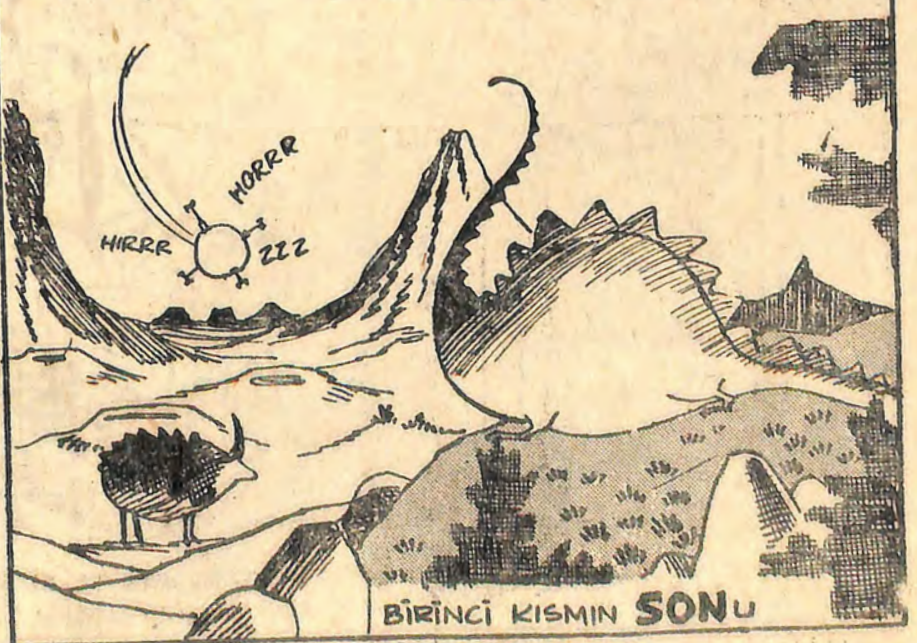
KISA BİR ZAMAN SONRA DÜNYA-
NIN GERİYE DÖNMESİ DURDU...
İNSANLARIN ASIRLARCA SAVAŞIP
KURDUKLARI MEDENİYET BİR
KAŞ SAAT İÇİNDE TOZ OLMUŞ,
ONUN YERİNE DÜNYAYA İLKEL
BİR ÇAĞ VE ONUN CAZİBESİ
HAKİM OLMUŞTU

BU CAZİBE AYIN CAZİBESİNDEN DAHA KUUVETLİ OLDU-
ĞUNDAN (BULGUNUN HESAPLADIĞI GİBİ) SPUTNİK 31
ROTASINI DÜNYAYA ÇEVİRDİ...

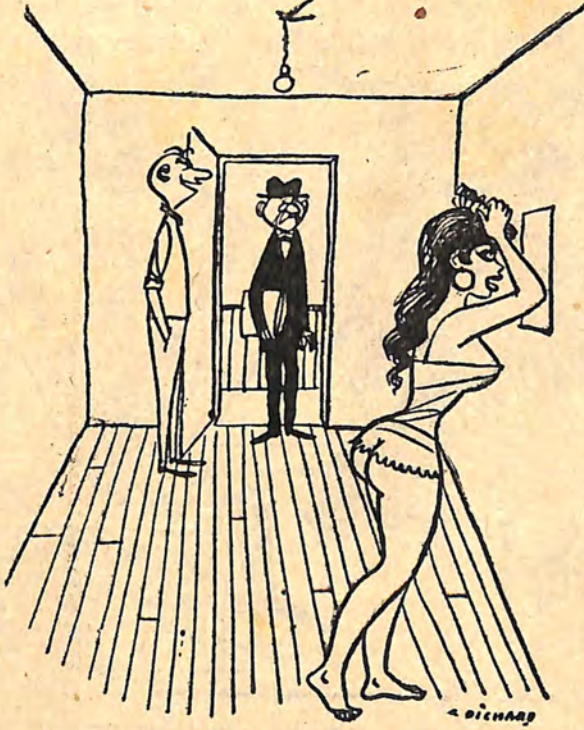

SALİH TEKCAN FEZA SİNEĞİ SANDIĞI
ŞEY'LE BOĞULMAYAN YORGUN DÜ-
ŞÜP, UYUYA KALDIĞI İÇİN YOLUNUN
DEĞİŞTİĞİNİ ANLIYAMADI (ANLASA
NOLICEK SANKİ!..)

VE BÖYLECE 20. ASIR MEDENİYETİNİN SON NUMARA-
SI OLAN SPUTNİK 31 VE SALİH TEKCAN YENİ MA-
CERALARINA BAŞLAMAK ÜZERE YENİDEN TAŞ DEV-
RİNİ YAŞAYAN DÜNYA ÜZERİNE İNDİLER...

BİRİNCİ KISIM **SONU**

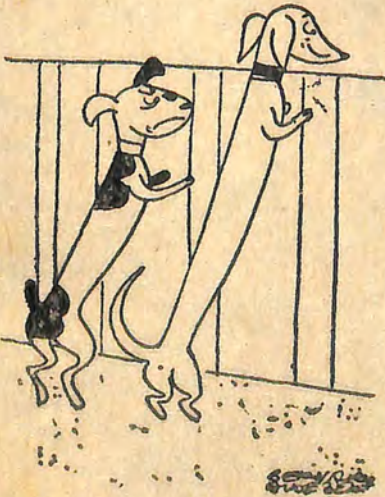
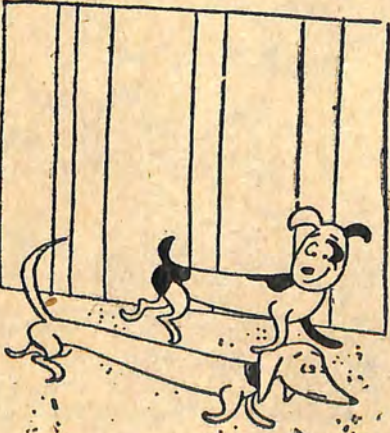

-İŞTE MALİM MÜLKÜM...HACZET BAKIYIM !..
-FRANSIZ-

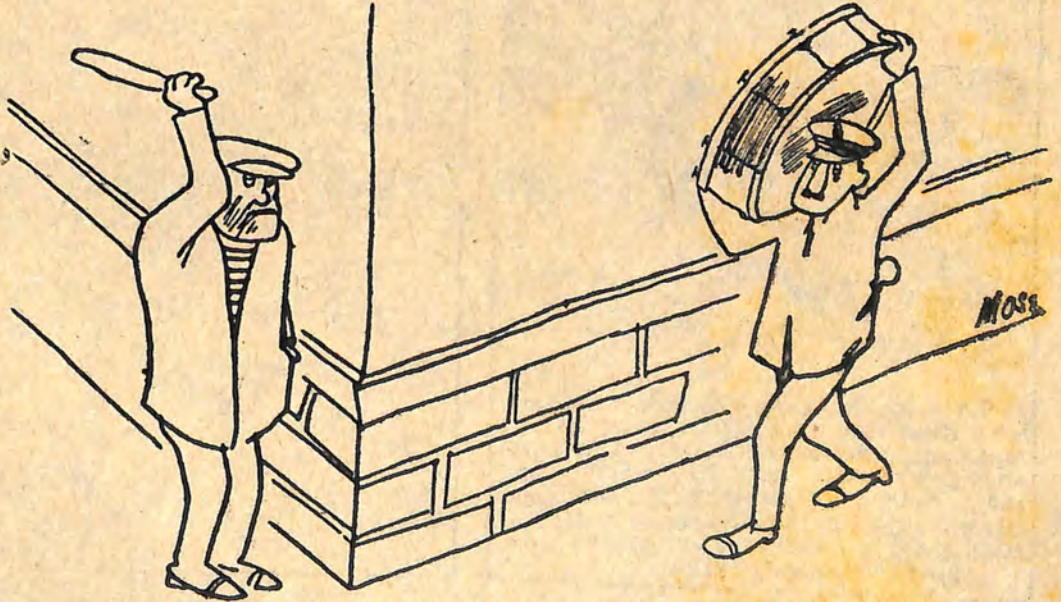
- SİZİ SEVİYORUM... BENİM DAKTİLOM OLUR MUSUNUZ ?..
-FRANSIZ-

Dünya Karikatürleri

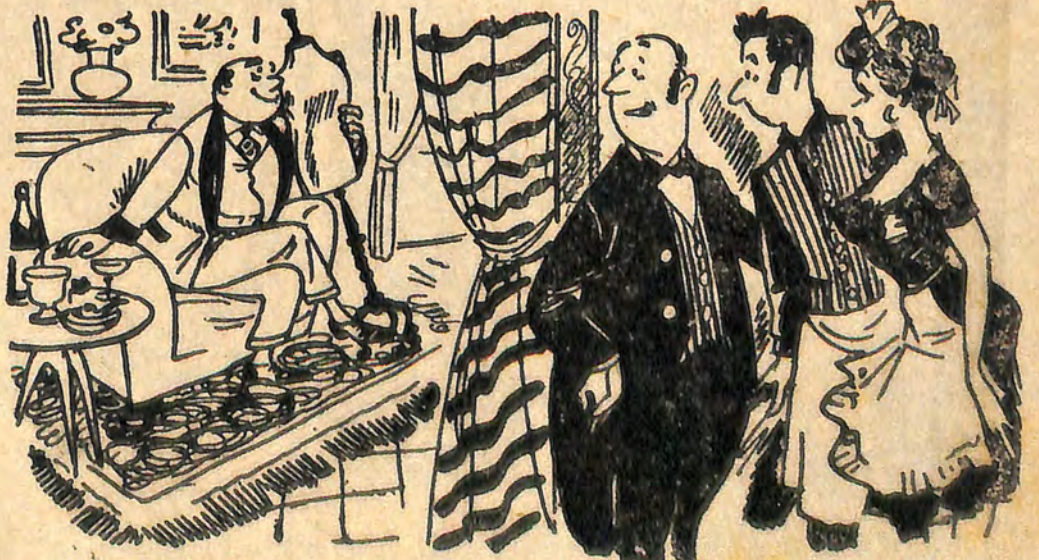
YAZISIZ

FRANSIZ

YAZISIZ

-FRANSIZ-

-DOKTORLARIN TAVSİYESİ BÖYLE : ŞEKERSİZ PASTA, KAFEYİNSİZ KAHVE,
NİKOTİNSİZ SİĞARA !..

ITALYAN

**T. C.
ZİRAAT
BANKASI**

Tasarruf hesapları
1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi
vardır.

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

**PAMUKBANK 1958
İkramiye plânı**

Çukurovanın
En mutena yerinde
**5000 m²
portakal
BAHÇELERİ**

Ayrıca

İstanbul'da **APARTMAN** DAİRESİ

*
KIYMETLİ ARSALAR
*

ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

PAMUKBANK

ÇEKİLİŞ :
18- 4-58
1- 6-58
7- 8-58
25-12-58

Türk Ticaret Bankası A. Ş.

Tasarruf Mevduatı Müşterilerine
1958 Yılında

**Apartman Daireleri ve Zengin Para
İkramiyeleri**

HER 150-LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI

AKBABA

ÇUVAL MODASI !

— Kâğıt istemez, çuvala dolduruyorum !

Göz Ucu ile Avrupa

Yazan: Yusuf Ziya Ortaç

Bu kılıpta Avrupa'yı ve Avrupalı insanı görecek, tadacak, tanıyacaksınız.

AKBABA YAYINEVİ

FIATI: 1 LİRA